aylık mizah dergisi · fiyatı: 3 TL (KDV dahil sadece üç lira) - KKTC fiyatı: 4 TL · Aralık 2013/59

sayı 59

dershane füruattır

cafcaf

Yıllardır kendine özgü numaralama sistemiyle hepimizi fişleyen cemaat, 'İrtica Tehdidi'ni Kırmızı Kitap'tan çıkaran hükümeti kendilerini fişlemekle suçluyor.

ISSN 1308-7487

· Dershanelerin kapatılacağı söylentisi cemaatte infial yarattı. Üst baş dağıldı afedersiniz. Sonra hükümet geri adım mı attı, yoksa en başta bizi mi yemlemişlerdi bilmiyoruz, "kapanmıyormuş, bir yılı daha varmış."

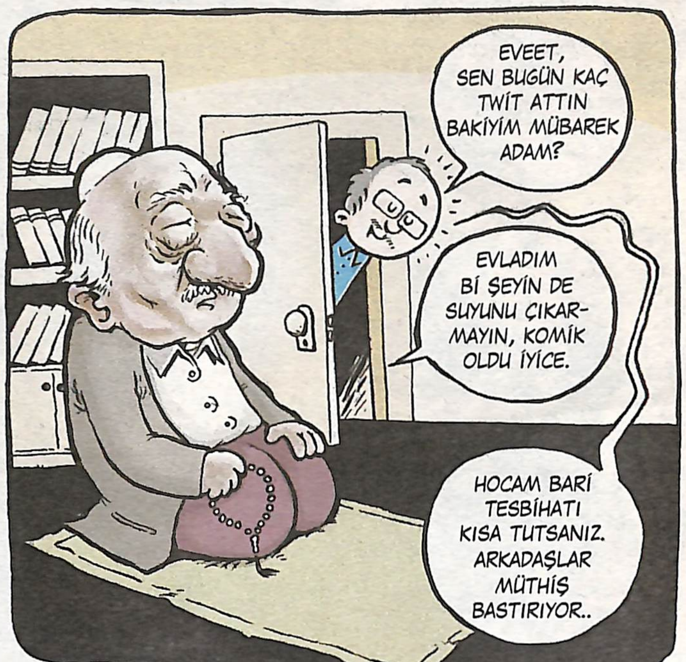

· Samanyolu münazara takımı, kendisine verilen "dershaneleri savunma görevini" başarıyla gerçekleştirdi.

· Twitter adlı internet sitesi kullanıcılarından dershanelere destek yağdı.

· 28 Şubatçıların işbirlikçisi Ecevit için şefaatçi olup darbeci komutanlara içi yanarken müslüman bir başbakana "firavun" yakıştırması yapabilen, halkın seçtiği meşru hükümeti yıkmaya kalkışan ve din düşmanı olduklarını adımız gibi bildiğimiz Geziciler için "onlara çapulcu demeyin, içlerinden Halid Bin Velidler çıkabilir" diyen Hocaefendi, mevcut hükümetten de sıkılmış görünüyor. Daha önce de müslüman bir liderin hükümeti darbeyle devrildiğinde "hayırlı olsun" demişti. Hayırlısı...

· Velhasılı, Gezi'den sonra bir o kadar tehlikeli başka bir oyunla, "cemaati başbakana karşı gaza getirmece" oyunuyla karşı karşıyayız. Dershaneler konusunda iş tatlıya bağlandı derken bu sefer de "hükümet cemaati fişliyor" yalanı çıkıyor. Ateş bir kere tutuştu ya, harlamak yetiyor. Mesele dershane değil arkadaş, sen hala anlamadın mı?

· Müslümanlar birbirini sever, kırmak istemez. Yalnız biraz fevriyiz, yapımızda var. Haksızlığa gelemiyoruz, hepimizin huyu. Kızınca gözümüz hiçbir şeyi görmüyor, o da var... Peki kibir? Bende yok ama bi arkadaşta var, çok yanlış bi şey.

Nasıl Cafcaf Satış Temsilcisi olunur?
Türkiye'nin en hızlı büyüyen cemaatine katılmak istemez misiniz? Şimdilik sadece dergi satıyoruz, henüz kadrolaşma faaliyetlerine başlamadık ama o günler geldiğinde de ilk sizi göreceğiz. Satış temsilcimiz olun, fırsatlardan faydalanın.
Detaylı bilgi için: (0216) 474 23 73
iletisim@cafcafdergisi.com

· Rusya Devlet Başkanı Putin de vatandaştan en az üç çocuk istediğini, bunun norm haline gelmesi gerektiğini söyledi. "İstediğim kadar çocuk doğururum sana ne, sen ne karışıyosun be" diyen gerizekalı Rus, sen haksızsın ve sana laflar hazırladım: Bak kardeş, sen bu bencillik ve inatla çoluk çocuk sahibi olmadan yaşlanıp emekli olursan yaşam döngüsünü sekteye uğrattığın için her ay bankaya emekli maaşı da yatan bakıma muhtaç sen ve diğer milyonları besleyecek gençleri ortada bulamayacaksın. İspanya'yı da mı görmedin? Şu anda 14 yaş altı nüfusu toplam nüfusunun %47'si olan, yani ülkenin yarısını yeni yapmış olan yepisyeni Uganda ülkesi de o zamana dünyanın sahibi olmuş olur herhalde. Benim Rusçam yok, siz o salağa çeviriverin.

· Akşehir Gölü kurumuş sevgili beyaz adam. Paranın yenmeyeceğini anlamamız yakındır.

28 Şubat döneminde daha 14 yaşındayken "devleti yıkmaya teşebbüs"ten idamla yargılanan Yakup Köse'nin davası hala devam ediyor. Yakup Abi bugün 32 yaşında.

· İstanbul silueti marka haline gelince sevinmiştik, "artık aynı zamanda maddi değer oldu, bozdurmazlar kimseye" diye. Taa ki kilometrelerce öteden manzaraya gölge eden Zeytinburnu'ndaki 16-9 kuleleri yapılana kadar. Başbakan bile darılmakla yetindiğini ifade etti ve korkutucu bir sessizlik oldu. Sonra bir kişinin sesini duyduk: Cafcaf'ın avukatlarından Cihad Gökdemir'in tek başına açtığı dava sonuç verdi, kuleler hakkında yarısını traşlama kararı çıktı. Dört sayı önce Cafcaf'ın süper kahramanı Mestmen'in cebren yıktığı kuleler yakında gerçekten yıkılacak. O zaman bize "ya bu kadar şiddete ne gerek var" diyenler, YAPMASAYDIN YIKMAZDIK.

· CHP Grup Başkanvekili Muharrem İnce (Google'a bakana kadar ne iş yaptığını bilmiyorduk, itiraf edelim) Muharrem İnce ülkenin içinde bulunduğu durum için "Amasya Genelgesi günlerinde gibiyiz" dedi. İnsanın içindeki hayali yaşatması güzel de onu insan içine çıkarırsan olmaz Sayın İnce.

· Japonya Büyükelçiliği'nin evsahipliğinde gerçekleşen bir davette, evsahibinin ricasıyla konuşma yapan Emine Erdoğan'a "sen hangi sıfatla gonuşma yapıyon" diye bağırma ayılığı zaten mecliste ancak üç-beş isimden beklenirdi. Bu terbiyesizliği, görgüsüzlüğü yapan kişiyi en azından siyaseten kınamak yerine "onu kimseye yedirmeyiz" diyerek savunma ahmaklığını ise sadece bir kişi yapabilirdi, yaptı da. CHP artık bizi şaşırtmıyor. Kıymetli CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun deyişiyle "Ben olsam, ben de CHP'ye oy vermem."

Bize diyor

Hizmet olmasaydı müslümanlar İslam öncesine dönmeye devam edeceklerdi. / Bunlar Müslüman ya da insan olamaz! Yecüc Mecüc bunlar olsa gerek. Bunların anladığı dilden konuşmak gerek zira bunlar Müslümanlıktan ve insanlıktan anlamıyor. / Mandela gibi onurlu bir kafir olmayı sünepe bir Müslüman olup zulmü zikirle seyretmeye, dualarla destek verip alkışlamaya tercih ederim!

(Bahri Şenkal'ın dershanelerle ilgili twitter günlüklerinden.)

"Bazı başörtülü yazarları görünce şunu demek içimden geliyor. Sizin kirliliğinizi taktığınız başörtüler bile kapatamıyor."

Mehmet Baransu

"...Hukukun ve kamunun evrensel dilin yerine İslami dil egemen kılınıyor. Siyasetin referans dili Sünnilik ve Kuran üzerinden muhafazakârlaştırılıyor. Dilimiz, ruhumuz, davranışlarımız ince ince ayarlarla değişme uğratılıyor."

Turan Eser, Birgün Gazetesi

· 28 Şubat'ın süregelen mağdurlarından Salih Mirzabeyoğlu da hala hapiste. Çünkü Bosna Savaşı'nda hasar gören bazı binaların tamir edilmemesi, Gezi olaylarında yakılan otobüslerin ibret olarak sergilenmesi gibi Salih Mirzabeyoğlu'nu da 28 Şubat adaletsizliklerinin hatırası olarak müzede saklıyoruz. Müze ziyaret saatlerini Adalet Bakanlığı'nın internet sitesinden öğrenebilirsiniz: www.adalet.gov.tr

KERPETEN

YÜKSEL BAYRAM

BİR RADİKALİN günlüğü

Pırrrrr... Pırrrrr... Tirrrrr...

Tiril, tiril, tirrrr...

Gocuklarına sıkıca sarılan beşer takımına bakacak olursak aşağısı bir hayli soğuk.

Velev ki yukarısı... Katiyyen daha soğuk dostum. Üşüyorum.

Sünnetullah dedikleri bir iş. Yukarlara çıktıkça azalıyor yaratılmışların sıcaklığı. Ne yapabilir yaratılmış olan, Allah'ın işi işte... Akıl sır erdiremeyene aşk-u meşk-i derya olur. Akıl sır ermiş muradına, biz çıkalım daha da yukarılara...

Ne yapsam, ne etsem üşümekten alıkoyamıyorum minik bedenimi. Miniklik hemcinslerime kıyasla değil, eşyaya, mefhumlara ve insana göre. Yine de yükseğe, daha da yükseğe... Sokak lambalarının, araba farlarının ve beşer gocuklarının aldatıcı sıcaklığına veyl olaraktan, ürkek tüylerim ürperir böyle soğuklarda. Bir sünnetullah daha işte ne yapalım. Veyl olsun ki ben son kanat çırpınışlarımın sükununa kavuşmadan kimsecikler idrakine eremez yandığımın sırrının... Tirrrr... İçim donuyor içim... İçerisinde özgürleştiğimi hissettiğim bu cesede çok aşina sayılmam. Garip ama uçuyorum. Ağır çekimde hafıza yüklemesi yapılıyor şimdi bana, artık aşina sayılabilirim.

Arzu etmesem de hareketlenmeliyim. İçim içime, için için sığamamakta bir türlü. Ey insanlar, fayda vermez ama için için kızgınlığınızı tükürene değin, gocuklarınızdan soyunup samimiyetle ürperene kadar uyuşun! Ne deli cesareti şu insandaki...

Naçiz vücudumun her bir tarafında sancısı vardır dışarıda kalmışlığın. Muhabbeti sarmayınca dakika sekmeden kapının önüne konan bir canlıdan ne hissetmesini beklerdiniz ki zaten. Tam alıştım derken Nilüfer teyzenin her gün pencere önüne bıraktığı kırıntılara... Bir bakmışsınız Mahmut enişte gelmiş, Nilüferciğimin kocası, döker kırıntıları çöpe namussuz. Çırpınışlar başka kapıya. Pırrrr... Tiril tiril tirrrr...

Bir kış göçmek istemesem, bir yaz şöyle beş yıldızlı bir tatil köyünde sıcacık sütle dolu küvette şaşılası bir kokona banyosu tatsam... Olmazlanır, yazıklanır ceddim. Fıtratıma kazınmış tesbihatı eksitmem, eksitemem zaten. Şu zalim insanların kafasına ulu orta pislesem ama özellikle şapkası olmayan saçları dökülmüş fodulların kafasına. Yok yok. Müstekbir insanlara demeliydim özellikle... Resmi bir tören anında, resmi ideolojik geçitlerde ya da kürsüdeyken devlet-i aliyy, şapkasını çıkardığına bin pişman, ağlak bir ifadeyle kulise koşarken flaşlar patlarsa ve legalitenin karizması yerle bir... Dur dur... Sonra hemen laf eder büyüklerim; "yoldan çıktı bu iyice" diye.

Yol bir, akıl bir, mi bilmem. Bak da görebil görebilirsen, renksiz renksiz. Sanki kanat çırpmaya bir parça iştiyakım varmış ama şimdi eser kalmamış, kaba yanlarım süzülmek vaktinden evvelce, uygunsuzca salınmış gibi. Gitmek istediğimiz yer kuzey kutbu olsa, sürü kendi bildiği yolda giderken, birimiz yalnız uçsak, ötekimiz trene konuşlansa, beriki uçağa konsa... Yollar farklı olabilir ama nihayetinde varış yerimiz aynı değil midir? Sünnetullah'a aykırı tabi.

Büyüklerim anlamak istemiyorlar ama bence hep o emaneti kabul etmeyişimizin sanrı ve sancıları bunlar. Bir türlü öteye ait olamayışımız. Günahsızlık da hoş ama gelişmemiş bir canlı olmak koyuyor kuş kısmına. Zaten kuş kısmı, nerdeyim değil, nereye göçücem demeli bi yerde.

Beni minik görenler, ikindi vakti kızıl ufka bakıp kendi nefislerini muhasebe etseler dünyada fitne fücur diye bir şey kalmaz. Fitnenin ve fücurun eşliğinde irtifa kaybeder beşer. İnsan aldanışla kaim. İnsansılaştıkça irtifa kaybediyoruz, yaratılmışların en hayırlısı da irtifa mı kaybedermiş... Gittikçe aşağılara. Aman Allah'ım aşağısı beton. Bu kadar yüksekten düşersen su bile beton etkisi yapıyormuş, kim bilir beton ne etkisi yapar? Etki değil canımı sıkan, naciz vücudumun bu etkiye vereceği tepkinin mahvıma sebep olacağını bilmek... Yüksek bir yerden düşmenin dayanılmaz hafifliği...

Böyle durumlarda insanın aklına düşen ilk dilemma değişmez, hele ki işin içinde düşmek varsa; acaba rüyada mıyım? Rüyadaysan korkacak bir şey yok. Gözlerini açıp, kaldığın yerden insan taklidi yapmaya devam edebilirsin. Fakat rüyada değilmişsen eğer, ki bu durumun failleri bu konuda ne düşündüklerini, havada süzülürken neler hissettiklerini anlatmaya vakit bulamadan hakkın rahmetine kavuştukları için rüyada olmamak hususu yıllardır gizemini korumaktadır, evet evet rüyada değilmişsen eğer, üzülmeni gerektirecek bir şey yok demektir. Yapmak zorunda bırakıldığın bir tercih, ya da yol ayrımı kalmamış dostum. Elin mahkum son nefesini vereceksin. Seçmeye mecbur değilsen, bir kuş beyinlisindir aslında ama...

Galiba son durağa yaklaştım. Galiba ilki. Heyecan bile duymuyorum. Sadece, şiirsel bir tat kalmış damağımda; "fevkalade memnunum dünyaya geldiğime" diyesim geliyor ama Nazım Hikmet değil sanki. Sanki tüm akvam-ı beşer olarak biz, İsmet Özel tarafından seslendirilen bir şiirmişiz gibi. Çok karıştırmadan, fazla kurcalamadan, derin nefesler eşliğinde ve elimizden geldiğince Erbain'e, Üç Mesele'ye dönmeye çalışarak.

Ne alakası var be kuzum... Beton da vücuduma temas etmeye başladı şimdi, offff... Kanatlarım kırıldı yahu. Canım acımıyor hani ya, yine de kuş beynim sorgulamalı böyle şeyleri. Bundan sonra uçamayacak mıyım doktor bey? Bir el atsanız. Renkli dünya aydınlanıyor. Kollarımı hissediyorum, yalnızca sağ taraftakini, çünkü soldakini sanki yıllarca öyle bir baskılamışım ki, sinir uçlarım bu zulme isyan edip dağa kaldırmış acıyı. Çimdik atsalar acımaz. Naçiz vücudumdan eser kalmadı yahu, artık ayaklarımı da hissetmeye başladım. Allah'ım, ne kadar da kocamanlar. Ayak serçe parmağımı gıdıklamak için bir rüzgar esiyor, camın açık unutulduğu besbelli.

Çekip yatılmamış bir çekyatın üzerindeyim. Öyle hissediyorum. Sıkış, tıkış. Kafamın altındaki yastık yumuşak ve üzerimde battaniye yok. Derinden tiril tiril tirrr... üşüyorsam da kalkıp pencereyi kapatmaya üşeniyorum. Uçsam, pırrrr, pırrr, 2,5 metre kadar. Rüzgara mani olup kuşluğa değin kuşluğa devam etsem... Çok samimiyim dostum, puştluk yapmıyorum. Edilgen ve uykuluyum. Gözlerimin ikisini birden açınca, kafamın hemen yanına konuşlandırılmış hoparlörden yükselen sesi, odanın içindeki horultulardan ayırt edebilirim. Hadi oradan sevgili günlüğüm. Başımın ucunda sen, başımın ucunda dün akşamki okuma grubundan arta kalan birkaç kitap, Üç Mesele karşıdaki rafta. Başımın ucunda Grup Yürüyüş'ün son albümü, az ötede Grup Genç'in ilk albüm kasedi (sahiden de genç oldukları yıllardan), başımın ucunda bir bilgisayar ve ekranda müzik listesi, isimler var... "Ömer Karaoğlu - Kuşlar", en yukarda. Hay ben sizin... Ulan... Rabbim sizi ıslah etsin. Ben uyuya kaldıktan sonra çalan tüm parçalar listede dizili, sonlara doğru şiirler başlıyor. Şu an çalmakta olanı söylemeye hacet var mı?

Burası bir öğrenci evi. İnsan hiç yoktan şu kavanozdan bozma küllüğü boşaltır di mi, hiç yoktan haftada bir?

Bilgisayara güvenebilirsem eğer, saat 3'ü 17 geçiyor. Uyuyorlar.

Namazı kılmadığım hatırıma geliyor. Odaya girer girmez, çekyata uzandığımı, kafayı yastığa dayadığımı hatırlıyorum. Bir de, uyumamalıyım, birazdan kalkıcam, yatsıyı kılıcam ve İkbal'e ağzının payını vericem dediğimi... Gitmişim... O da gitmiş karşı çekyata... Kim bilir neler konuştular gece boyu. Masanın üzerindeki demlik pek sıcak değil. Hayret! Anlaşılan onlar da çok dayanamadılar.

Yoruldu tabi çocuklar. Yorulmak da hakkımızdır yani o kadar uğraştan sonra.

Abdest, namaz ve dua...

Allah bize rahatlık versin...

FUAT KINA

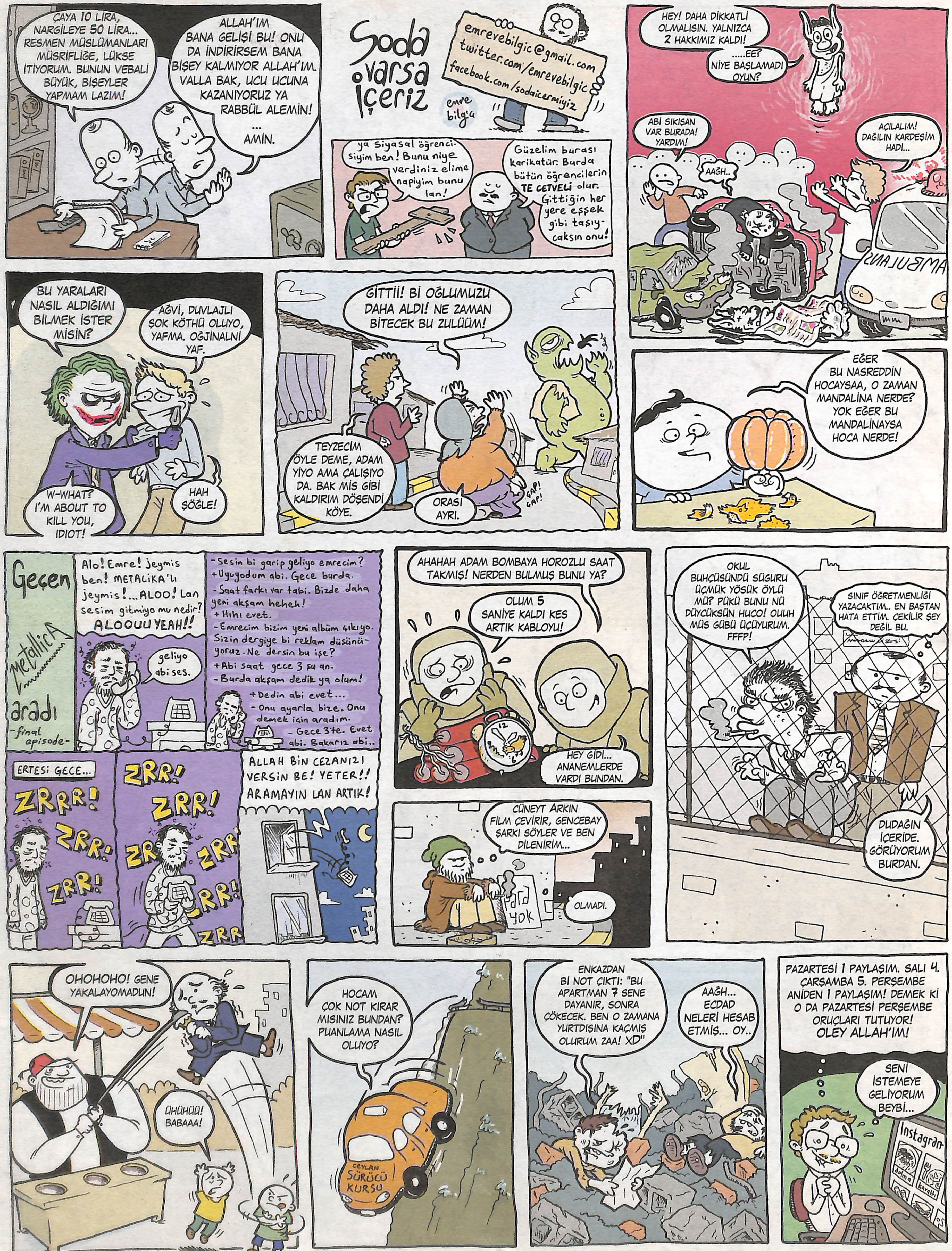

ÇAYA 10 LİRA, NARGİLEYE 50 LİRA... RESMEN MÜSLÜMANLARI MÜSRİFLİĞE, LÜKSE İTİYORUM. BUNUN VEBALİ BÜYÜK, BİŞEYLER YAPMAM LAZIM!
ALLAH'IM BANA GELİŞİ BU! ONU DA İNDİRİRSEM BANA BİŞEY KALMIYOR ALLAH'IM. VALLA BAK, UCU UCUNA KAZANIYORUZ YA RABBÜL ALEMİN! ... AMİN.
Soda varsa İçeriz
emre bilgic
emrevebilgic@gmail.com
twitter.com/emrevebilgic
facebook.com/sodaicermiyiz
ya Siyasal öğrenci-siyim ben! Bunu niye verdiniz elime napiyim bunu lan!
Güzelim burası karikatür. Burda bütün öğrencilerin TE CETVELİ olur. Gittiğin her yere eşşek gibi taşıy-caksın onu!
HEY! DAHA DİKKATLİ OLMALISIN. YALNIZCA 2 HAKKIMIZ KALDI!
.....EE? NİYE BAŞLAMADI OYUN?
ABİ SIKIŞAN VAR BURADA! YARDIM!
AAGH..
AÇILALIM! DAĞILIN KARDEŞİM HADİ...
BU YARALARI NASIL ALDIĞIMI BİLMEK İSTER MİSİN?
AĞVİ, DUVLAJLI ŞOK KÖTHÜ OLUYO, YAFMA. OĞJİNALNİ YAF.
W-WHAT? I'M ABOUT TO KILL YOU, IDIOT!
HAH ŞÖĞLE!
GİTTİİ! Bİ OĞLUMUZU DAHA ALDI! NE ZAMAN BİTECEK BU ZULÜÜM!
TEYZECİM ÖYLE DEME, ADAM YİYO AMA ÇALIŞIYO DA. BAK MİS GİBİ KALDIRIM DÖŞENDİ KÖYE.
ORASI AYRI.
GAP! GAP!
EĞER BU NASREDDİN HOCAYSAA, O ZAMAN MANDALİNA NERDE? YOK EĞER BU MANDALİNAYSA HOCA NERDE!
Geçen metallicA aradı -final episode-
Alo! Emre! Jeymis ben! METALİKA'lı jeymis!...ALOO! Lan sesim gitmiyo mu nedir? ALOOUU YEAH!!
geliyo abi ses.
-Sesin bi garip geliyo emrecim?
+Uyuyodum abi. Gece burda.
-Saat farkı var tabi. Bizde daha yeni akşam heheh!
+Hıhı evet.
-Emrecim bizim yeni albüm çıkıyo. Sizin dergiye bi reklam düşünüyoruz. Ne dersin bu işe?
+Abi saat gece 3 şu an.
-Burda akşam dedik ya olum!
+Dedin abi evet...
-Onu ayarla bize. Onu demek için aradım.
-Gece 3'te. Evet abi. Bakarız abi..
ERTESİ GECE...
ZRRR! ZRR! ZRR!
ZRR! ZRR! ZRR! ZRR! ZRR! ZRR
ALLAH BİN CEZANIZI VERSİN BE! YETER!! ARAMAYIN LAN ARTIK!
AHAHAH ADAM BOMBAYA HOROZLU SAAT TAKMIŞ! NERDEN BULMUŞ BUNU YA?
OLUM 5 SANİYE KALDI KES ARTIK KABLOYU!
HEY GİDİ... ANANEMLERDE VARDI BUNDAN.
CÜNEYT ARKIN FİLM ÇEVİRİR, GENCEBAY ŞARKI SÖYLER VE BEN DİLENİRİM...
Para YOK
OLMADI.
OKUL BUHÇÜSÜNDÜ SÜGURU ÜÇMÜK YÖSÜK ÖYLÜ MÜ? PÜKÜ BUNU NÜ DÜYCÜKSÜN HUCO! OUUH MÜS GÜBÜ ÜÇÜYURUM. FFFP!
SINIF ÖĞRETMENLİĞİ YAZACAKTIM.. EN BAŞTAN HATA ETTİM. ÇEKİLİR ŞEY DEĞİL BU.
DUDAĞIN İÇERİDE. GÖRÜYORUM BURDAN.
OHOHOHO! GENE YAKALAYOMADUN!
ÜHÜHÜÜ! BABAAA!
HOCAM ÇOK NOT KIRAR MISINIZ BUNDAN? PUANLAMA NASIL OLUYO?
CEYLAN SÜRÜCÜ KURSU
ENKAZDAN Bİ NOT ÇIKTI: "BU APARTMAN 7 SENE DAYANIR, SONRA ÇÖKECEK. BEN O ZAMANA YURTDIŞINA KAÇMIŞ OLURUM ZAA! XD"
AAĞH... ECDAD NELERİ HESAB ETMİŞ... OY..
PAZARTESİ 1 PAYLAŞIM. SALI 4. ÇARŞAMBA 5. PERŞEMBE ANİDEN 1 PAYLAŞIM! DEMEK Kİ O DA PAZARTESİ PERŞEMBE ORUÇLARI TUTUYOR! OLEY ALLAH'IM!
SENİ İSTEMEYE GELİYORUM BEYBİ...
Instagram

TAM 45 YIL AYNI SARAYDA AYNI YASTIĞA BAŞ KOYMUŞ GEÇİMİNİ KRALLIKLA SAĞLAYAN DEDEMİZLE BİRLİKTEYİZ, DEDEM NAPIYON SEN? KRALLIK MI YAPIYON? ANLAT HELE GURBAN OLDUĞUM.
NEEAAA? HEA, KRALLIK YAPIYOZ OĞUL, KİMSE KALMADI ARTIK, OĞLANLAR GİTTİ HEP CUMHURİYEDE, BİZ KALDIK NENENLE İKİMİZ. NAPALIM, BABA MESLEĞİDİR..
HACI NASIL YA? HERKESİN KAŞI UZUYO SANIYODUM, SİZ GİZLİ GİZLİ KESMİYONUZ MU ŞİMDİ HARBİDEN?
HAYIR SİNYOR TERİM.
EVET.. BİR ZAMANLAR YEŞİLÇAMIN ZİRVESİNDEKİ YAKIŞIKLI Bİ JÖNDÜ, ŞİMDİ SIĞIR GİBİ YAŞIYOR!!
NE ALAKA LAN?! EMEKLİ OLDUM BEN, MAAŞ DA YATIYO, ÇÖP ATMAYA GELDİM. AYRICA SEN KİMSİN EVİMİN ÖNÜNDE?
ÇÖP YİYOR!!
AZCIK TIRTIKLA BARİ.
SEN ŞİMDİ NE DİYOSUN BUNA? OLURU NE EN SON?
BOZAMAM ABİ BEN ONU. HEM NERDEN BULDUN Kİ ONU YA?
ASLINDA Bİ TANE SAKIZ ALSAN, ELİ MAHKUM BOZMAYA, PARA ÜSTÜ VERECEK!.
azami hız
"Bir neşe menbağı..."
A.YAVUZ GİRGİN
a.yavuzgirgin@gmail.com
twitter.com/ayavuzgirgin
SANA VESPA İLE DÜNYA TURU VADETMİŞTİM AMA HEPSİ YALANDI, İSTERSEN İNSANLARA DÜRÜM DAĞITIRKEN GEZEBİLİRİZ.
OLUR!!
DÜRÜMİX
NİYETİMİZ ÜZÜM YEMEKTİ BAĞCI, N'OLURDU Bİ TANE VERSEN ŞEREFSİZ!
VERMİYORUM ULAN! EŞKİYA MISINIZ LAAAAANN!.
EŞKİYA MI, KATİYEN KABUL EDEMEM.. BENİM OLMAYAN MALI YEMEM BİLİRSİN, GÖNÜL RIZANLA VERECEN.
KHHH..
PHH..
OLUM, BEN KÜÇÜKKEN SARIŞINDIM LAN, BAKMAYIN BÖYLE KARA KURU BİŞEY OLDUĞUMA..
Herşeyin En İyisini Bilen Adam
MAÇI BURDA İZLİCEN ABİ, NE O ÖYLE KAHVEDE KIRO GİBİ.. BUNUN STRESİ BURDAN ÇIKAR..
LAN? LAAN! KALEE AÇIIL KALEEE!!
SEÇİMLER YAKLAŞIRKEN YAP BAKALIM DEREBEYLİĞİNİ.. SEÇİM Bİ GEÇSİN NASIL BİNİYORUM TEPENE! BAŞINA YIKICAM LAN ŞATONU! ŞİMDİ SUSUYORUM!..
MERABA ARKADAŞLAR, YA BEN LİSE DİZİSİ ÖRETMENİYİM DE, BU KONULARI BİLMİYOM PEK, AMA KÖTÜ YOLA DÜŞEN VARSA, BABA ŞEFKATİ GÖSTEREBİLİRİM HEMEN..
...
YOK MU UYUŞTURUCU FİLAN KULLANAN?
GAHAZZ..
SANA GÜLÜM DİYEMEM, GÜLÜN ÖMRÜ AZ OLUR MİNİK KELEBEĞİM! RÖHÖHÖ..
MİİEEHH..

Br. Otacı Zahter

KUTUPLARDA HAC NASIL YAPILIYODU?

* Acıbağa siyaset sanat mıdır diye soruyor gençler. Cık! Siyaset son tahlilde binlerce yıldır ya trajedinin, ya komedinin konusu. Siyasetçiler mi; geçelim: Toplumsal Gerzekçilik Sanatının iç bulantısal dışavurumu. (Siyah poşet aliim lütfen!)

* Kendimi plan yapıp konuşurken Yiğit Bulut gibi hissediyorum; ama iş icraata gelince vaziyet Hakkı Bulut!

* Türkiye'de işler android gibi işliyor. Başlangıçta iyi, sonra sistem kendi kendine kafayı yiyor!

* Kenyalılar ne uyanık! Dünyaya maraton işini kakalayıp her yarışta altınları götürüyolar! Gerçi Türkler de derece almıyor diil! (Elvan Abeylegese!)

* İkiyüzlü arkadaşlar ne güzel, sosyal çevreniz daha kalabalıkmış gibi oluyor! (Burda ve diğer nüktelerin sonunda da gülücük işareti olduğunu varsayınız!)

* "Büyüklerin âdetleri, âdetlerin büyükleridir" demişler.

* Hükümetin 1 numaralı gündem maddesi öldürülen masum veled-i zina bebeler ve açlıktan ölen Suriyeli bebeler olsa daha iyi olur sanki.

* Manken Şebnem Schaeffer, Oto Show Fuarı standında "Siyaseti aktif olarak yapmak istiyorum" demiş! CHP ve MHP'ye girsin, epeyi aktif ordakiler !

* "Kutuplarda, uzayda namaz nasıl kılınıyo?" diyon da "gardrop şakird" kardeş, günde kaç tane namazın gidiyo haberin yok!

* Fincancı Katırları için ses yalıtım cihazı geliştirilmesi için uğraşmaya değmez! Sen biraz sessiz ol yeter! (Sahibini Dövdüren Espriler-1)

* Her zaman dağarcığında üstlerini memnun edebilecek bir kaç espri hazır olsun. Onları neşelendir. İşin bu! (Yalakalık Etüdleri Notlarından)

* Satma kurban olayım, şehrini ey nazlı ampul!

* Dershaneler niye teferruat olamadı, bi onu anlamadım.

* Üç kere üst üste seçim kaybedene, üç müesseseyi peş peşe batırana Mareşal unvanı verilmeli!

* Kırklareli Tozaklı'da 'çocuk yapana bir yıl su bedava'. Muhtar uyanık ancak doğrusu, "Nihayet çocuğu olanın geçen yılki faturaları bizden!" olmalı!

* Balta ağaca demiş ki, "Seni kestiğime yanmıyorum da, dalın benden!" demiş! (Bu balta biraz kazma imiş!)

* Şu an Türkiye'nin üstünde uçmakta olan biri varsa şöyle güzeel bi okuyup üflesin üstümüze doğru. N'oluyoruz erenler? Nerden nereye geldik?

* O diil de Amerikan arabaları hiç işe yaramaz abi. Güvenlikli diil. Filmlerde bakıyorum millet çok rahat gizlice içine girebiliyo!

* "Ben buraya tırnaklarımla kazıyarak geldim!" diyon da, nerdeyiz ki biz? Ne tırnağı, ne toynağı? Kimleri cırmaladın da yürek ılıtıyon dayıcım!

* Kendinizi Sabri gibi hissettiğiniz en az bir olay olmuştur mutlaka. Fakat the problem isss... Sabri böyle bir duyguyu hiç bilmiyor! (Aspar Haber: FLAŞŞŞ! En acımasız hacker timi SABRİ, Cimbom'un sitesini çökertti. Siteye Ünal Aysal ve aslan fotoğrafı basan tim, "Eylemlerimiz sürecek" dedi!

* Ahir zamanda beklenen o, ÇOK BÜYÜK ZÂT (as) zuhur edecek belli; âlemin kaynaması ve fokurtular onu gösteriyor. De, başkalarını bırak Müslümanlar yanlış safta!

AMERİKA'DA ZILGIT ZAMANI

* Amerikan hazinesi 17 trilyon dolarlık bir borcun üzerinde oturuyor. Şaka gibi. İnanılır gibi değil ama böyle. Balon patlayınca kulaklar bir müddet hassasiyetini kaybedecek. ABD bastığı parayı dünyada dolaşıma sokma ve bu parayla borçlanma lüksüne sahip tek ülke. 2014 yılı cehennem gibi geçecek onlar için. Hele Almanya ve Fransa'dan telefon dinleme skandalı sonrası yedikleri zılgıt, karizmalarının ne kadar feci şekilde çizildiğini gösteriyor. Dile kolay Amerikan istihbaratı, dünyanın önde gelen 35 liderini, 200 politikacı ve parti başkanlarını dinlemiş. Oha yani! Ha, bizim liderleri dinleyen ekip psikolojik tedavi görüyormuş.

ŞAM AĞIZLI SENİ!

Arapçada "yemin" sağ ve güney anlamına; "şâm" ise sol ve kuzey anlamına geliyor. Şam kelimesi sol anlamı yüzünden uğursuzluk havası da verdiği için "şom" olarak girmiş Türkçe'ye. (Bakınız "Şam Ağızlı" dediğinizde almadığınız tepkiyi "şom ağızlı" dediğinizde nasıl alıyorsunuz ! "Meş'um", "Şeamet" de aynı kelimenin görümceleri.

HATALIYSAM ARA!

"Hatalıysam ara" sözü en çok nereye yakışır?

a- Uzay aracı ve kapsülü.
b- Polis arabası.
c- Gasilhane, tabut.
d- Nükleer füze.
e- Cincon'lu Sabri'nyo.
f- Hakimin kürsüsü.
g- Cami kürsüsü
ğ- Dershane binası

otacizahter@hotmail.com

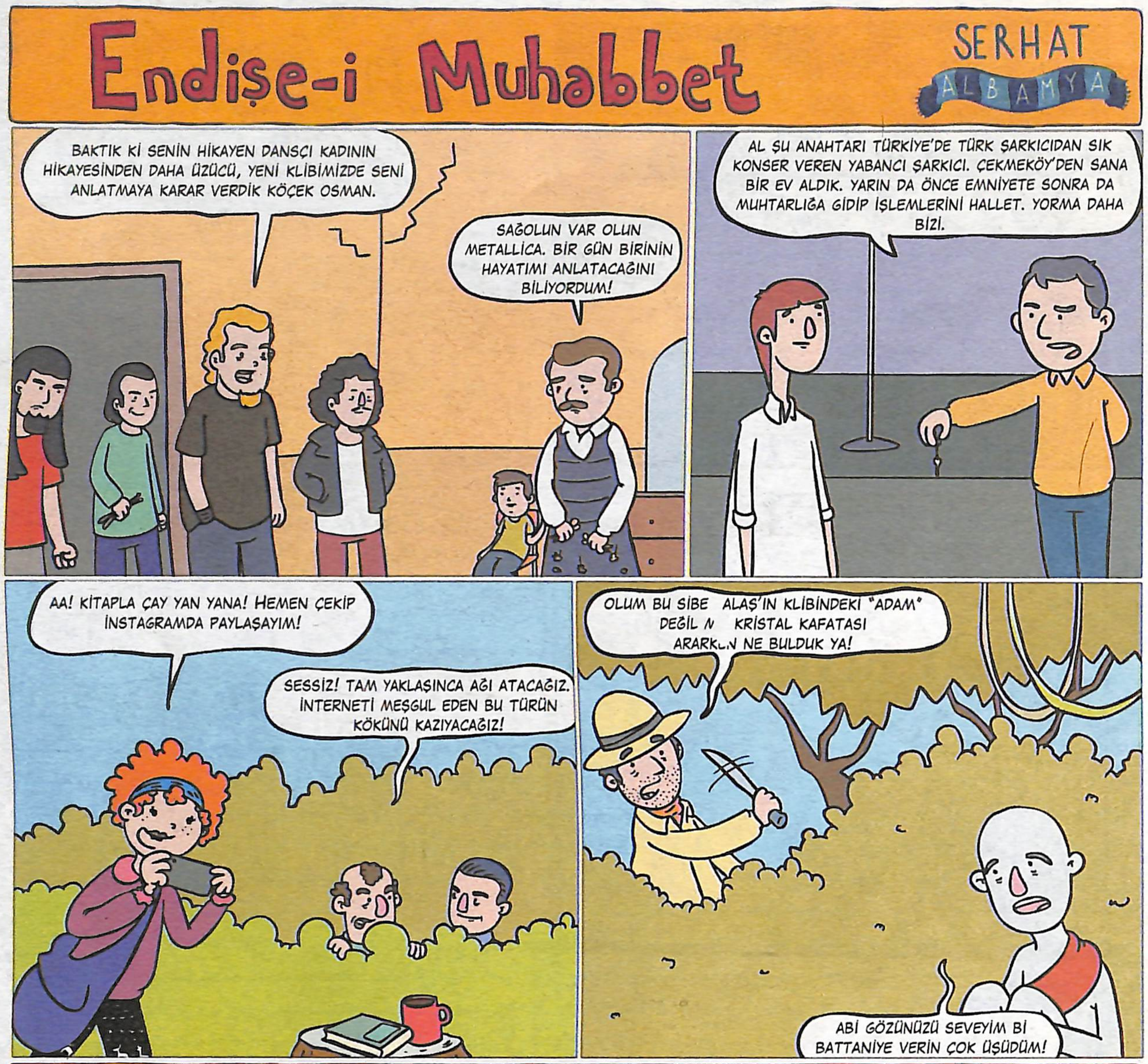

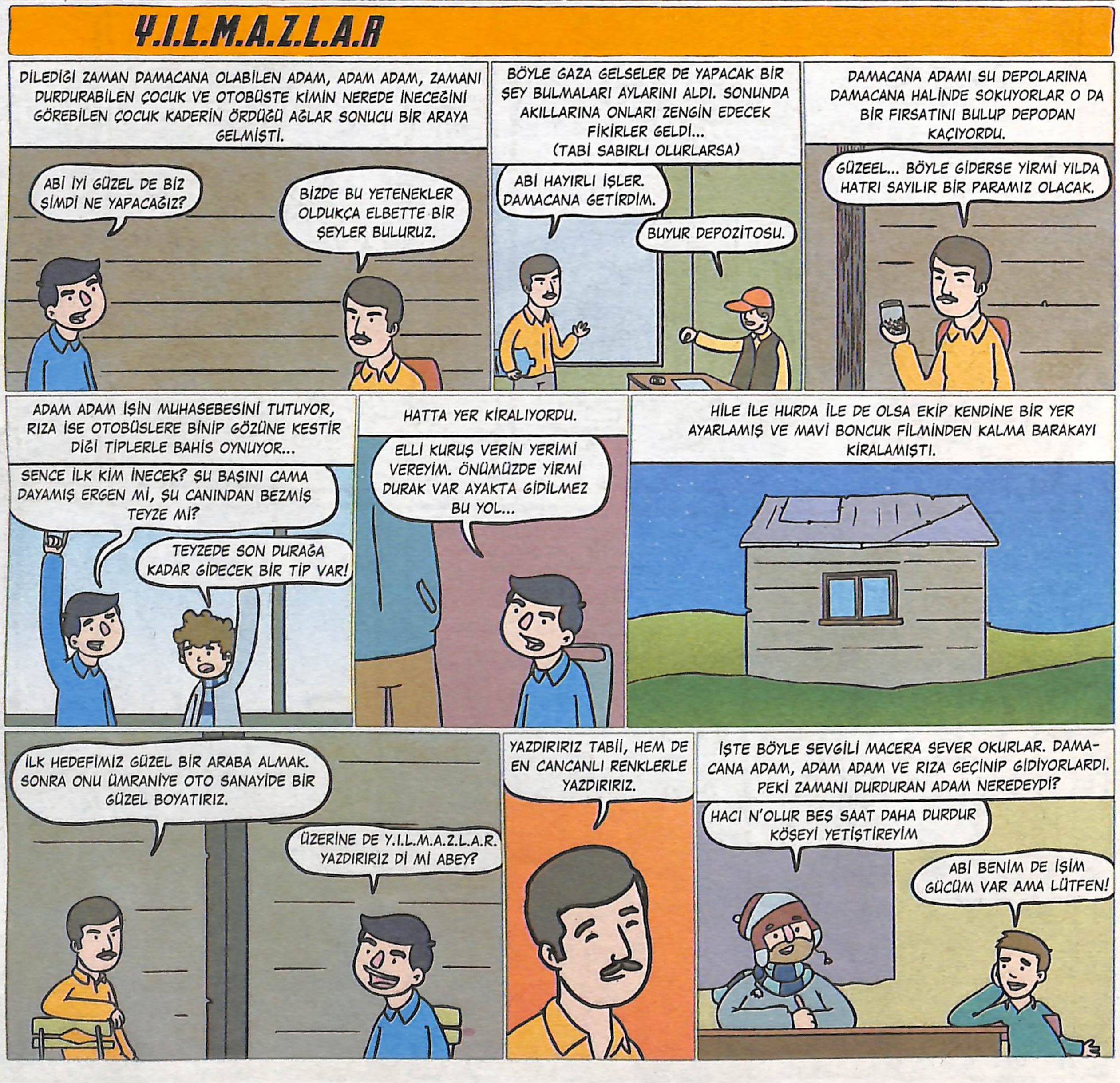

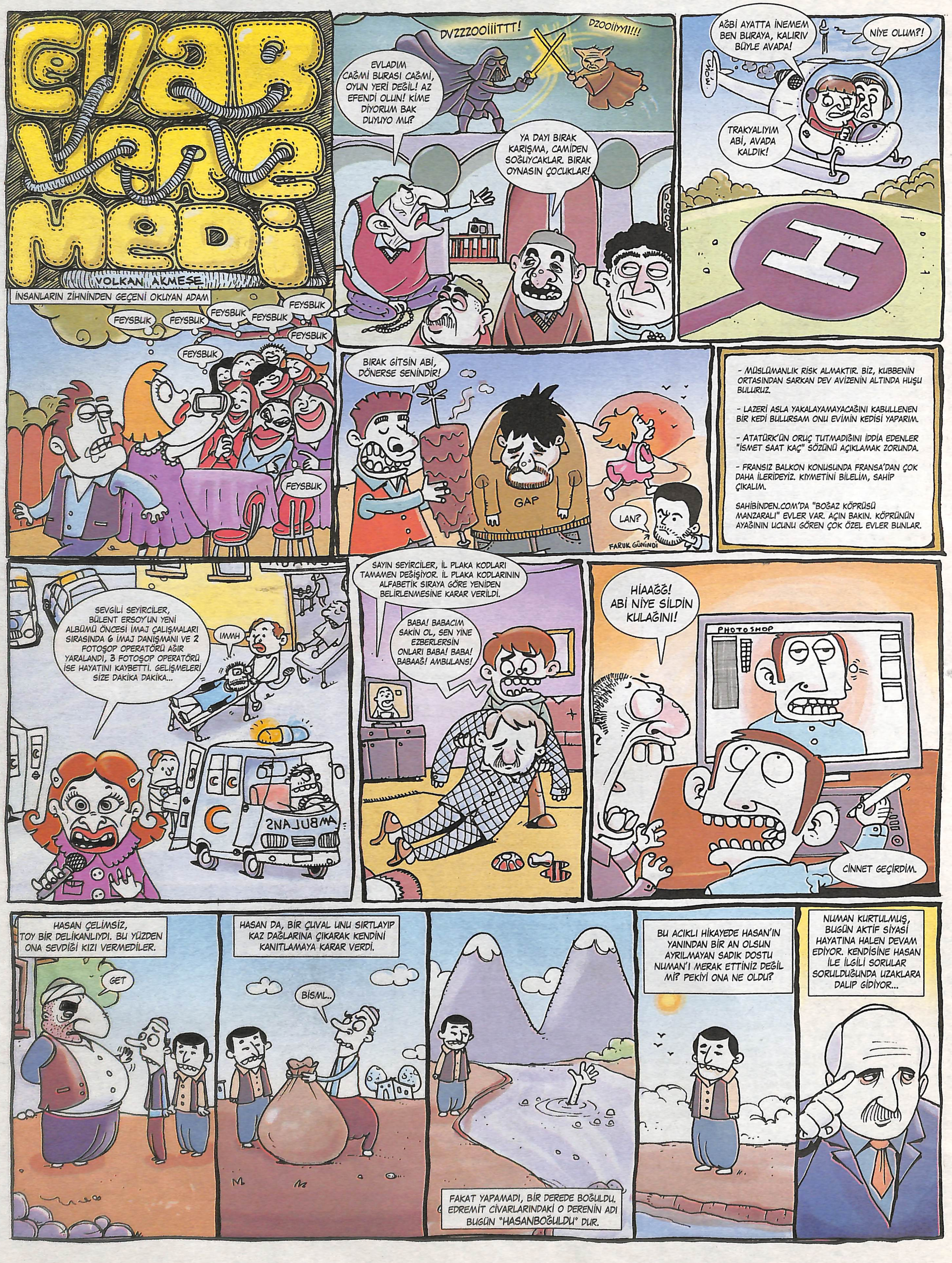
CEVAB VERE MEDİ
VOLKAN AKMEŞE
İNSANLARIN ZİHNİNDEN GEÇENİ OKUYAN ADAM
DVZZZOOİİİTTT!
DZOOİİYYİİ!!!
EVLADIM CAĞMİ BURASI CAĞMİ, OYUN YERİ DEĞİL! AZ EFENDİ OLUN! KİME DİYORUM BAK DUYUYO MU?
YA DAYI BIRAK KARIŞMA, CAMİDEN SOĞUYCAKLAR. BIRAK OYNASIN ÇOCUKLAR!
AĞBİ AYATTA İNEMEM BEN BURAYA, KALIRIV BÜYLE AVADA!
NİYE OLUM?!
TRAKYALIYIM ABİ, AVADA KALDIK!
FEYSBUK
FEYSBUK
FEYSBUK
FEYSBUK
FEYSBUK
FEYSBUK
FEYSBUK
FEYSBUK
BIRAK GİTSİN ABİ, DÖNERSE SENİNDİR!
GAP
LAN?
FARUK GÜNİNDİ
- MÜSLÜMANLIK RİSK ALMAKTIR. BİZ, KUBBENİN ORTASINDAN SARKAN DEV AVİZENİN ALTINDA HUŞU BULURUZ.
- LAZERİ ASLA YAKALAYAMAYACAĞINI KABULLENEN BİR KEDİ BULURSAM ONU EVİMİN KEDİSİ YAPARIM.
- ATATÜRK'ÜN ORUÇ TUTMADIĞINI İDDİA EDENLER "İSMET SAAT KAÇ" SÖZÜNÜ AÇIKLAMAK ZORUNDA.
- FRANSIZ BALKON KONUSUNDA FRANSA'DAN ÇOK DAHA İLERİDEYİZ. KIYMETİNİ BİLELİM, SAHİP ÇIKALIM.
SAHİBİNDEN.COM'DA "BOĞAZ KÖPRÜSÜ MANZARALI" EVLER VAR. AÇIN BAKIN. KÖPRÜNÜN AYAĞININ UCUNU GÖREN ÇOK ÖZEL EVLER BUNLAR.
SEVGİLİ SEYİRCİLER, BÜLENT ERSOY'UN YENİ ALBÜMÜ ÖNCESİ İMAJ ÇALIŞMALARI SIRASINDA 6 İMAJ DANIŞMANI VE 2 FOTOŞOP OPERATÖRÜ AĞIR YARALANDI, 3 FOTOŞOP OPERATÖRÜ İSE HAYATINI KAYBETTİ. GELİŞMELERİ SİZE DAKİKA DAKİKA...
IMMH
AMBULANS
SAYIN SEYİRCİLER, İL PLAKA KODLARI TAMAMEN DEĞİŞİYOR. İL PLAKA KODLARININ ALFABETİK SIRAYA GÖRE YENİDEN BELİRLENMESİNE KARAR VERİLDİ.
BABA! BABACIM SAKİN OL, SEN YİNE EZBERLERSİN ONLARI BABA! BABA! BABAAĞ! AMBULANS!
HİAAĞĞ! ABİ NİYE SİLDİN KULAĞINI!
PHOTOSHOP
CİNNET GEÇİRDİM.
HASAN ÇELİMSİZ, TOY BİR DELİKANLIYDI. BU YÜZDEN ONA SEVDİĞİ KIZI VERMEDİLER.
GET
HASAN DA, BİR ÇUVAL UNU SIRTLAYIP KAZ DAĞLARINA ÇIKARAK KENDİNİ KANITLAMAYA KARAR VERDİ.
BİSML..
FAKAT YAPAMADI, BİR DEREDE BOĞULDU. EDREMİT CİVARLARINDAKİ O DERENİN ADI BUGÜN "HASANBOĞULDU" DUR.
BU ACIKLI HİKAYEDE HASAN'IN YANINDAN BİR AN OLSUN AYRILMAYAN SADIK DOSTU NUMAN'I MERAK ETTİNİZ DEĞİL Mİ? PEKİYİ ONA NE OLDU?
NUMAN KURTULMUŞ, BUGÜN AKTİF SİYASİ HAYATINA HALEN DEVAM EDİYOR. KENDİSİNE HASAN İLE İLGİLİ SORULAR SORULDUĞUNDA UZAKLARA DALIP GİDİYOR...

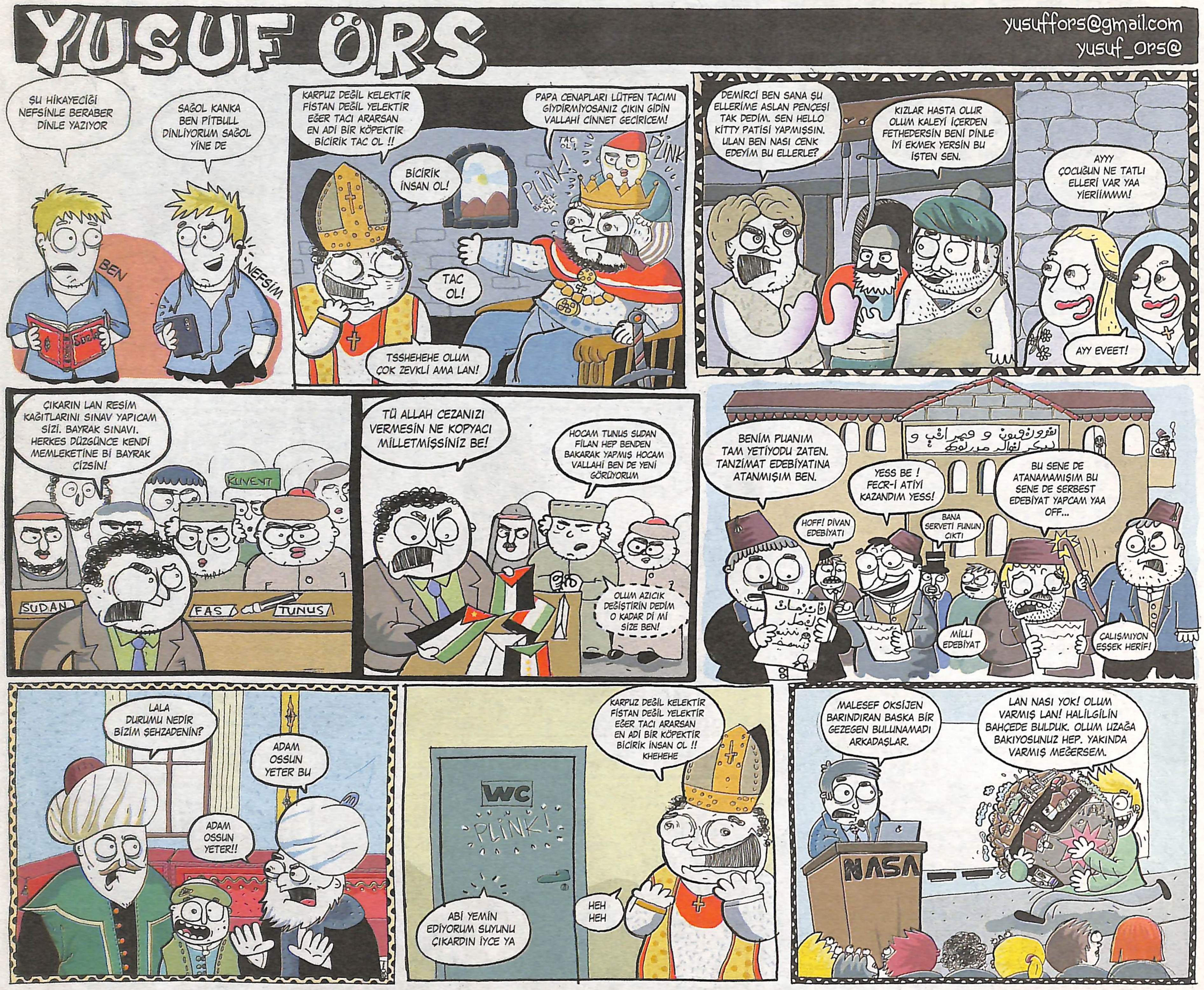

İlber Hocam bence haksızsın!

Prof. Dr. İlber Ortaylı konuk olduğu bir programda sunucunun 'Şair ve düşünür olarak Necip Fazıl Kısakürek bu dönemin ruhuna belli ki önemli katkı yapacak' cümlesini ağzına tıkarak 'Yapamayacak. Çünkü yetmez. Hiç tartışmayalım. Şair düşünür değildir, şair şairdir. Büyük şair büyük şairdir. O da şairdir' demiş. Ardından 'Şiir okunur, şiirle duygulanılır, şiirle dilini öğrenirsin, güzel konuşmayı öğrenirsin ama şiirle düşünülmez. Şiirle tefekkür yapan toplumlar geri toplumlardır, hödük toplumlardır, yarı gelişmişlerdir' diye eklemiş.

İlber Ortaylı böyle dese de Türk halkının düşünce alanında şaire itimadı her zaman olmuştur. Solcuların Nazım Hikmeti, sağcı denilenlerin Necip Fazıl'ı bayraklaştırmaları onların şiir yoluyla üst bir şey söylediklerine inançlarındandır. Dindar bir gencin âşık olup kendini sıkı bir yumruk yemiş gibi hissederken Sezai Karakoç'un Mona Rosa'sına sığınması da bundandır. Hiçbir düzyazı bu derde derman olamaz çünkü. Otobüs yolculuğuyla memleketinize giderken yanınızda bir halk ozanı oturabilir veyahut Posta Gazetesinin "sizden gelenler" köşesinde o muhteşem şiirleri tefrika edilen bir sanatçıyla müşerref olabilirsiniz. Matbaalarda kendi imkânlarıyla şiir kitabı bastıran, bunu dostlarına satmaya çalışan çokça "şair" vardır ülkede. Genelde 5 lira ya da 10 lira olur bunların fiyatı. 9,90, 14,90 gibi fiyatlandırma tekniklerinden habersizdirler. Şiirleri kınalı kuzular, bahar gelmiş memleketimin ovalarına, sırma saçlı sevgililer, çeşmeler, ayrılıklar… etrafında döner durur. Çoğu kötüdür bu şiirlerin. Ama insanların ısrarla şair unvanını almak istemeleri şiire olan inançlarından, şiiri muteber bir söz söyleme aracı olarak görmelerindendir. Öyledir de, şiir üst bir "şey"dir. Türkiye'de sırf kendisine şair densin diye üç beş arkadaşı ile dergi çıkarıp şair sıfatı kazanan, sonra da bu sıfatıyla müşavirliğe, yapımcılığa, televizyon programcılığına, gazete yönetmenliğine atlayan kişiler vardır.

Şiir önemlidir. Tayyip Erdoğan'ın partisinin kongresinde yaptığı konuşmanın en vurucu kısmının bir Sezai Karakoç şiiri olması bundandır. Parti toplantılarında konuşmacıyı takdim eden sunucuların şiir okuması da bundandır. Konuşma metni yazanlar sıkıştıkları zaman şairlerden destek alırlar. Sözlerinin doğruluğuna şairleri şahit tutarlar. En son ortaokulda kitap okumuş milletvekilinin twitter'da İsmet Özel şiiri paylaşması, Ülkü Tamer'i hiç duymadığı halde İkinci Yeni'yi çok seven o kızıl saçlı kız, "ben de bir zamanlar şiir yazardım" diyen patronunuz, rakibini sandıkta yenemediği için sürekli "bunlar engerekler ve çıyanlardır, bunlar, aşımıza, ekmeğimize göz koyanlardır, tanı bunları, tanı da büyü" diyen Ahmed Arif şiirini okuyan Kemal Kılıçdaroğlu şiirin öneminin farkındadır. Şiir sadece anlamıyla değil sesiyle de önemlidir. İler tutar yanı olmayan, okununca aslında pek de bir anlam ifade etmeyen Ülkü Tamer'in "Konuşma"sı tam anlamıyla bir şiir olduğu için hoşumuza gider.

Aman, kendini asmış yüz kiloluk bir zenci,
Üstelik gece inmiş, ses gelmiyor kümesten;
Ben olsam utanırım, bu ne biçim öğrenci?
Hem dersini bilmiyor, hem de şişman herkesten.
İyi nişan alırdı kendini asan zenci,
Bira içmez ağlardı, babası değirmenci,
Sizden iyi olmasın, boşanmada birinci.
Çok canım sıkılıyor, kuş vuralım istersen.

Anladığım kadarıyla düz yazıya dökeyim bu "konuşma"yı:

Çok ağır, nereden baksan yüz kilo gelecek bir zenci kendini asmış, amanın. Bir de gece olmuş ve ne alakaysa kümesten hiçbir ses gelmiyor. Bu ne biçim öğrenci arkadaş! Ben olsam, şerefsizim utanırım. Hem dersini bilmeyeceksin hem de herkesten şişman olacaksın. Olmaz! Hani ilk cümlede bahsettiğimiz zenci var ya, o iyi nişan alırdı. Bira içmezdi ve ağlardı. (Bira içmedi için mi ağlardı?). Babası bir değirmenciydi. Sizden iyi olmasın ama boşanma konusunda kimse eline su dökemez. Neyse, bu saçmalıkları boş ver de biraz kuş vuralım, acayip canım sıkılıyor :)

Yani şimdi ben bunu anlıyorum diye şiiri boş mu verelim. Ya da Türkiye'de yeterince iyi şair yok diye şiiri mi küçümseyelim. Şiirle düşünürüz de, coşarız da, tefekkür de ederiz, ağıt da yakarız, hikâyeler anlatır beste yapıp türkü de söyleriz.

Nesir çoğunlukla sözü israf etmedir. Zaten iyi yazılar da şiirsel olandır. Şiir sözün rafine halidir. Kaldı ki tüm iyi şairler aynı zamanda iyi de düz yazılar yazar (Ama iyi yazarlar iyi şiiri pek yazamazlar). İyi şairler memleket-dünya meselelerine kafa patlatırlar. Türkiye'nin en iyi düşünce yazılarını şair İsmet Özel yazmıştır. Müslümanlar daha "batının ilmini alalım, ahlaksızlığını almayalım" noktasında iken "üç mesele" deyip teknik-medeniyet-yabancılaşmayı yazmıştır. Necip Fazıl'ın sanatını beğenin beğenmeyin, "üstad" insanımıza düşünsel anlamda yön vermiştir. Onun konuşmalarıyla bilinçlenen, kendine farklı bir dünya görüşü edinen yüz binler vardır.

Uzatmayayım: İlber Hocam bence haksızsın!

İNTERNETTE GİZLENMEYİ KEREM ABADİ'DEN ÖĞRENİN

İnternette gizlenirken nelere dikkat etmeli?

Herkesin bildiği şeyler var. Ben bunların dışında şeyler söyleyeceğim şimdi size. Konumuz "internette gizlenmek". İnternette gizlenmek ise İP adresinizi belli etmemekten başka bir şey değil.

Yahu ne var ki bunda proxy'le gizlenirim, çocuk oyuncağı vs. diyenler vardır mutlaka. Ancak bugün işin püf noktalarına gireceğiz.

Proksilerin yeri ve önemi

Ecnebi lisanında proxy diye yazılan bu şeyler aslında birer bilgisayar oluyorlar. Bu bilgisayarların yerleri durdukları yer oluyor. Mesela bir evde, ofiste, okulda veya dev bir sunucu salonunda. Bu bilgisayarlar kelime anlamlarını yerine getirecek hizmetleri sunuyorlar yani "vekil" veya "elçi" oluyorlar.

Proksiler sürekli bağlanılan bazı site ve bilgisayarların bilgilerini belleklerinde tutuyorlar. Yani kişiler aynı yerleri ziyaret edince hatırlayıp ellerinde ne varsa hızlıca sunuyorlar. Hatırlatmalarını kolaylaştıran bir nokta da karşı tarafa kendi bilgilerini girmeleri - sizinkileri değil.

Proksi sanal alemde adamı gizler

Proksi sunucularını ise insanlar daha çok internette sörf yaparken gizlenmek ve/veya yasaklı sitelere girmek için kullanıyorlar. Çünkü internete bağlandığınız an etrafa bilgi saçmaya başlıyorsunuz, siz isteseniz de istemeseniz de. Proksiler ise sizi gizler.

İnternete hangi bilgilerim sızar?

Şayet bilgisayarınıza bir internet hattı bağlı ise sırasıyla sanal aleme sızacak bilgileriniz: Bilgisayar kullanıcı adı, hangi bölgeden bağlandığınız, hangi internet şirketinden bağlandığınız, internet şirketine kaydolduğunuzda aldığınız müşteri bilgileri ve daha sonra da bilgisayarınızın bazı yazılım ve donanım bilgileri. Tabi hangi saatler,dakikalar, saniyeler ve saliseleri hangi sitelerde geçirdiğiniz, hangi siteden sonra hangi siteye girdiğiniz de peşisıra ekleniyor.

Proksi ile gizlenme yöntemleri

Bir proksi kullanarak internete sızan bilgilerinizi bir noktaya kadar durdurabilirsiniz. Proksi adresine/sunucusuna bağlandığınız an ondan sonrası açıkca "gizli"dir. Az önceki cümlemdeki "açık" kelimesine ise daha sonra değineceğim.

Proksi çeşitleri

Proksiler 3 çeşittir. ***1-) Elit proksi.*** Namı diğer ***Level1*** proksi. Böyle bir proksi kullanıyorsanız sanal alemdeki tüm site ve bilgisayarlar sizi adı sanı belli olmayan bir bilgisayar olarak görürler. Her türlü site ve sistemde çalışır. Yüksek güvenlikli yerlere bile herhangi bir kullanıcı gibi kabul edilirsiniz. ***2-) Anonim proksi.*** Namı diğer ***Level2*** proksi. Böyle bir proksi ise karşı tarafa hiç bir bilginizi vermez ancak bir proksi kullandığınızı söyler. ***3-) Transparan proksi.*** Namı diğer ***Level3*** proksi. Bu vekil sunucu ise karşı tarafa hem proksi olduğunu itiraf eder hem bilgilerinizi iletir hem de gerçek ip adresinizi verir. Peki o halde bu proksilerin yüzkarası ne işe yarar, diye soracak olursanız: Bu vekil karşı taraf şayet zararlı bir site ise zararın büyük çoğunluğunu kendi üzerine alır, size azı kalır.

Gizlenmek bu kadar kolay mı?

Evet internette gizlenmek "açık"cası bu kadar kolay. Hele ki ***Level1*** veya ***Level2*** proksi kullanıyorsanız sanal alemde gezici bir terörist bile olabilirsiniz. Proksiler genelde yabancı ülkelerde bulundukları için çeşitli yasalara dayanarak kendisine bağlanıp gezmeye başlayan kişilerin bilgilerini vermezler. Ancak kendi ülkelerinde bulunan bir yasa kendilerini zora sokarsa işte o zaman bağlantı bilgilerinizi adalete teslim ederler. Gizliğin "açık" kısmı işte burasıydı. Bir proksinin sizi hakkıyla gizleyeceğini söylemek mümkün değildir.

Gizleme / Gizlenme

Oturduğunuz odada, otobüste, yolda yürürken veya şu an bu dergiyi okurken göz ucuyla başka bir yere bakabilirsiniz. Bunu hiç kimse fark etmez. Hatta bulunduğunuz yerde bir kamera sistemi kuruluysa, kamera açısına göre bazı hareketlerinizi hiç belli etmeden yapabilirsiniz. Hiç kimse görmeden komşunuzun ardından hareket yapabilir veya arkasından konuşabilirsiniz. Çok kalbalık bir ortamdayken bağırsaklarınız barbunya pilakiden iflas eder ve sessizce gaz çıkartabilirsiniz. Belki orada bulunan herkesin burun direkleri kırılır fakat failin siz olduğunu bilmezler.

Ancak yukarıda da anlattığım gibi: Aslında internette gizlenmenin bir yolu yoktur. Yaptığınız en ufak bir hareket velev ki bir salise dahi sürse kayıt altındadır.

İnternette gizlenebileceğini veya kısmen de olsa saklanabileceğini sanan kullanıcılar kendilerine bir uzman bunun aslında mümkün olmadığını söylediğinde, ancak amatörleri veya vasat kullanıcıları kandırabileceğini söyleyince bundan vazgeçiyorlar. Ancak aynı hassasiyeti "hayat kullanıcıları" yaşamlarında göstermiyorlar: ***"Muhakkak ki Allah, göklerin ve yerin gizliliklerini bilir. Çünkü Allah, ne yaparsanız hakkıyla görendir." (Hucurat Suresi 18. Ayet)***

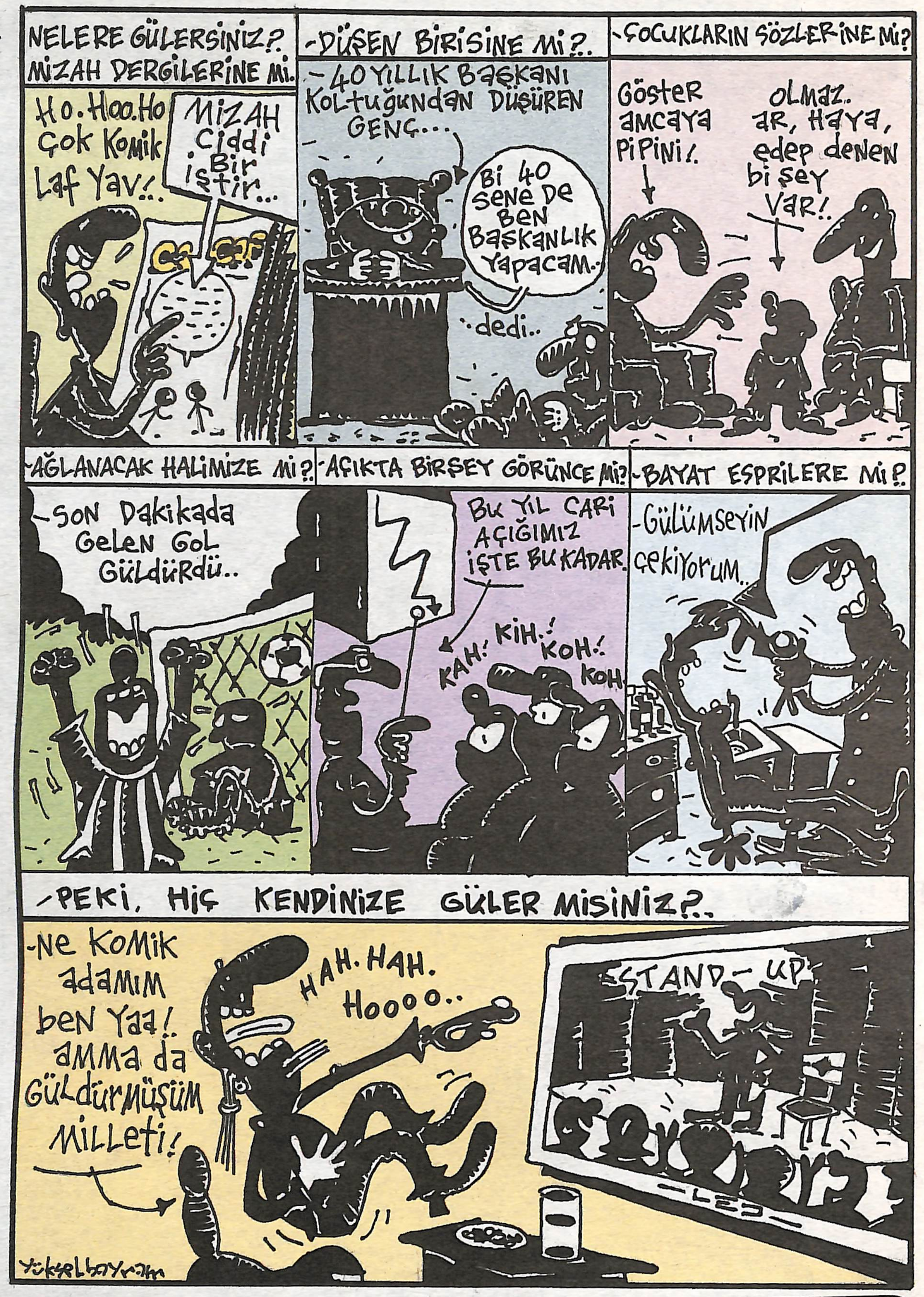

Kime diyor?

"...Biz Ehl-i Beyt'e yapılan zulme üzülmüş görünerek o gruplara yanaşırız. Güvenlerini kazanınca Şeriatı evvelce taşımış bulunan seleflerini kötüler ve gözlerinden düşürürüz. Eğer eski alimlerini gözlerinden düşürebilirsek onların naklettiklerine de itibar etmezler. Böylece hepsini de dinden uzaklaştırırız. Bunlardan hâlâ Kur'an ve Sünnet'in zahirine tutunan varsa, sarıldıkları şeyin sırf "Zâhir" manalar olduğunu ama derinlerde "Batınî" manaların da bulunduğunu ve ancak gerizekalıların zahire tutunacağını, keskin zekalı kişilerin derindeki "Batınî" manayı idrak edip onlara inanmakta olduklarını söyleriz! Sonra oraya kendi inançlarımızı koyar ve kastedilen "Batınî" anlamların bunlar olduğunu söyleriz. Bunları ele geçirdikten sonra diğer fırkaları da sapıklığa çekmek kolay olur!" Sonra şöyle dediler:"Bu mezhepten öyle bir adam seçeriz; kendisinin Ehl-i Beyt'ten olduğunu, herkesin ona itaat etmek zorunda olduğunu, çünkü Allah Rasulü'nün halifesi olarak Allah tarafından hata ve yanlıştan korunmuş bulunduğunu söyleyecek birini yetiştiririz. Biz işimizi ve davamızı izhar ettiğimizde bu adam, insanlardan uzakta bir yerde olmalı. Çünkü yakın olduğunda hakikat ortaya çıkar. Ancak uzakta bir yerde olursa oraya gitmek zor olacaktır. Böylece bizim çağrımıza icabet eden kişi onun durumunu araştırmak için kalkıp varmaz oraya!"

Şeytanın Ayartması, İbnü'l-Cevzi - Hicri 6. Yüzyıl İslam Toplumuna İçerden Gelen Bir Tenkit - Elif Yayınları, Ekim 2005

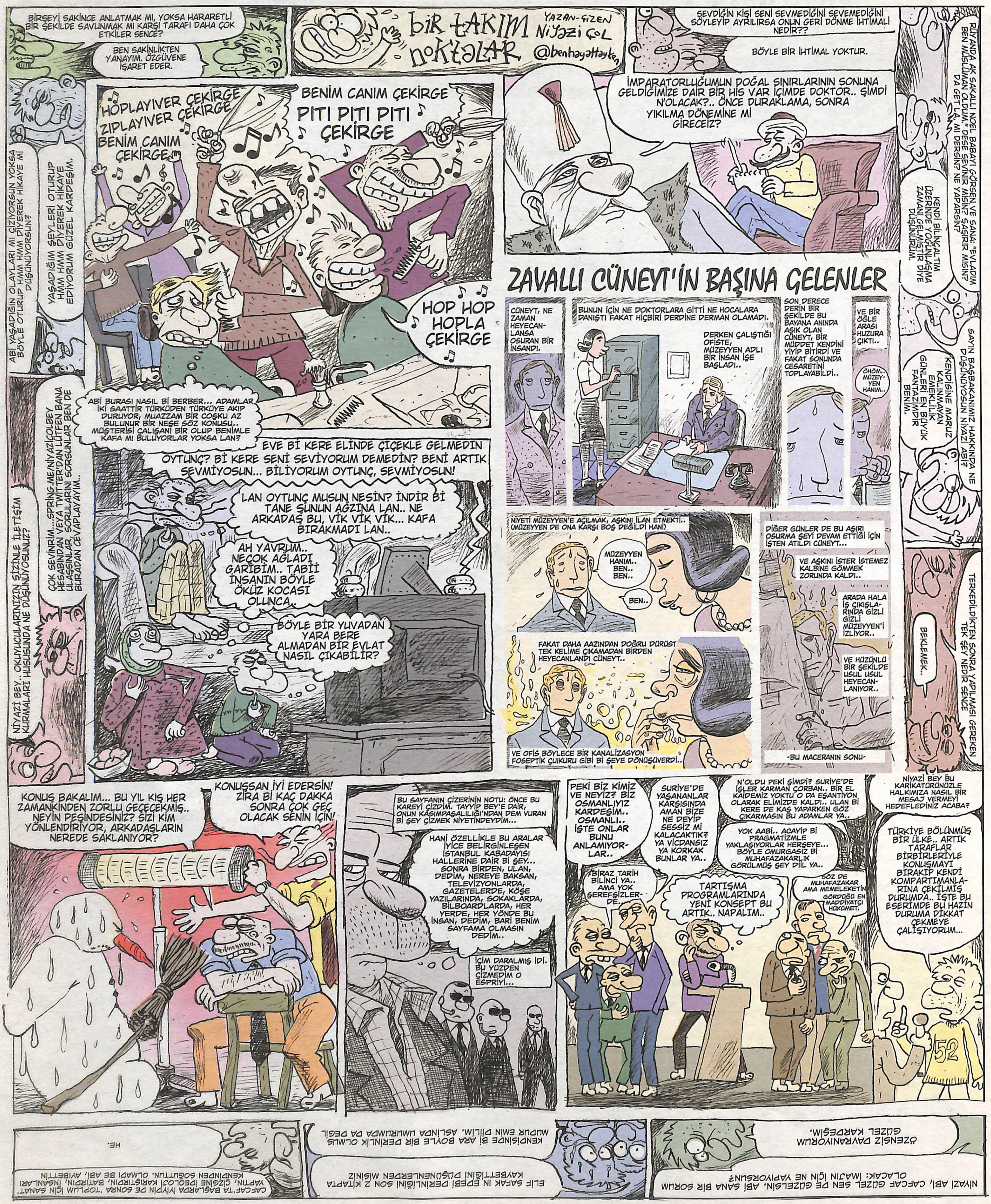

BİRŞEYİ SAKİNCE ANLATMAK MI, YOKSA HARARETLİ BİR ŞEKİLDE SAVUNMAK MI KARŞI TARAFI DAHA ÇOK ETKİLER SENCE?
BEN SAKİNLİKTEN YANAYIM. ÖZGÜVENE İŞARET EDER.
bir takım noktalar
YAZAN-ÇİZEN NİYAZİ ÇOL
@benhayattayken
SEVDİĞİN KİŞİ SENİ SEVMEDİĞİNİ SEVEMEDİĞİNİ SÖYLEYİP AYRILIRSA ONUN GERİ DÖNME İHTİMALİ NEDİR??
BÖYLE BİR İHTİMAL YOKTUR.
ABİ YAŞADIĞIN OLAYLARI MI ÇİZİYORSUN YOKSA BÖYLE OTURUP HMM HMM DİYEREK HİKAYE Mİ DÜŞÜNÜYORSUN?
YAŞADIĞIM ŞEYLERİ OTURUP HMM HMM DİYEREK HİKAYE EDİYORUM GÜZEL KARDEŞİM.
HOPLAYIVER ÇEKİRGE ZIPLAYIVER ÇEKİRGE BENİM CANIM ÇEKİRGE
BENİM CANIM ÇEKİRGE PITI PITI PITI ÇEKİRGE
HOP HOP HOPLA ÇEKİRGE
ABİ BURASI NASIL Bİ BERBER... ADAMLAR İKİ SAATTİR TÜRKÜDEN TÜRKÜYE AKIP DURUYOR, MUAZZAM BİR COŞKU AZ BULUNUR BİR NEŞE SÖZ KONUSU.. MÜŞTERİSİ ÇALIŞANI BİR OLUP BENİMLE KAFA MI BULUYORLAR YOKSA LAN?
İMPARATORLUĞUMUN DOĞAL SINIRLARININ SONUNA GELDİĞİMİZE DAİR BİR HİS VAR İÇİMDE DOKTOR.. ŞİMDİ N'OLACAK?.. ÖNCE DURAKLAMA, SONRA YIKILMA DÖNEMİNE Mİ GİRECEĞİZ?
EVE Bİ KERE ELİNDE ÇİÇEKLE GELMEDİN OYTUNÇ? Bİ KERE SENİ SEVİYORUM DEMEDİN? BENİ ARTIK SEVMİYOSUN... BİLİYORUM OYTUNÇ, SEVMİYOSUN!
LAN OYTUNÇ MUSUN NESİN? İNDİR Bİ TANE ŞUNUN AĞZINA LAN.. NE ARKADAŞ BU, VIK VIK VIK... KAFA BIRAKMADI LAN..
AH YAVRUM.. NEÇOK AĞLADI GARİBİM.. TABİİ İNSANIN BÖYLE ÖKÜZ KOCASI OLUNCA..
BÖYLE BİR YUVADAN YARA BERE ALMADAN BİR EVLAT NASIL ÇIKABİLİR?
ZAVALLI CÜNEYT'İN BAŞINA GELENLER
CÜNEYT, NE ZAMAN HEYECANLANSA OSURAN BİR İNSANDI.
BUNUN İÇİN NE DOKTORLARA GİTTİ NE HOCALARA DANIŞTI FAKAT HİÇBİRİ DERDİNE DERMAN OLAMADI.
DERKEN ÇALIŞTIĞI OFİSTE, MÜZEYYEN ADLI BİR İNSAN İŞE BAŞLADI..
SON DERECE DERİN BİR ŞEKİLDE BU BAYANA ANINDA AŞIK OLAN CÜNEYT, BİR MÜDDET KENDİNİ YİYİP BİTİRDİ VE FAKAT SONUNDA CESARETİNİ TOPLAYABİLDİ..
VE BİR ÖĞLE ARASI HUZURA ÇIKTI..
ÖHÖM.. MÜZEYYEN HANIM..
NİYETİ MÜZEYYEN'E AÇILMAK, AŞKINI İLAN ETMEKTİ.. (MÜZEYYEN DE ONA KARŞI BOŞ DEĞİLDİ HANİ)
MÜZEYYEN HANIM.. BEN.. BEN..
BEN..
FAKAT DAHA AAZINDAN DOĞRU DÜRÜST TEK KELİME ÇIKAMADAN BİRDEN HEYECANLANDI CÜNEYT..
VE OFİS BÖYLECE BİR KANALİZASYON FOSEPTİK ÇUKURU GİBİ Bİ ŞEYE DÖNÜŞÜVERDİ..
DİĞER GÜNLER DE BU AŞIRI OSURMA ŞEYİ DEVAM ETTİĞİ İÇİN İŞTEN ATILDI CÜNEYT...
VE AŞKINI İSTER İSTEMEZ KALBİNE GÖMMEK ZORUNDA KALDI..
ARADA HALA İŞ ÇIKIŞLARINDA GİZLİ GİZLİ MÜZEYYEN'İ İZLİYOR..
VE HÜZÜNLÜ BİR ŞEKİLDE USUL USUL HEYECANLANIYOR..
-BU MACERANIN SONU-
BEKLEMEK..
KONUŞ BAKALIM... BU YIL KIŞ HER ZAMANKİNDEN ZORLU GEÇECEKMİŞ.. NEYİN PEŞİNDESİNİZ? SİZİ KİM YÖNLENDİRİYOR, ARKADAŞLARIN NEREDE SAKLANIYOR?
KONUŞSAN İYİ EDERSİN! ZİRA Bİ KAÇ DAKKA SONRA ÇOK GEÇ OLACAK SENİN İÇİN!
BU SAYFANIN ÇİZERİNİN NOTU: ÖNCE BU KAREYİ ÇİZDİM. TAYYİP BEY'E DAİR, ONUN KASIMPAŞALILIĞI'NDAN DEM VURAN Bİ ŞEY ÇİZMEK NİYETİNDEYDİM...
HANİ ÖZELLİKLE BU ARALAR İYİCE BELİRGİNLEŞEN İSTANBUL KABADAYISI HALLERİNE DAİR Bİ ŞEY... SONRA BİRDEN, ULAN, DEDİM, NEREYE BAKSAN, TELEVİZYONLARDA, GAZETELERDE, KÖŞE YAZILARINDA, SOKAKLARDA, BİLBOARDLARDA, HER YERDE, HER YÖNDE BU İNSAN, DEDİM, BARİ BENİM SAYFAMA OLMASIN DEDİM..
İÇİM DARALMIŞ İDİ. BU YÜZDEN ÇİZMEDİM O ESPRİYİ...
PEKİ BİZ KİMİZ VE NEYİZ? BİZ OSMANLIYIZ KARDEŞİM.. OSMANLI.. İŞTE ONLAR BUNU ANLAMIYORLAR..
BİRAZ TARİH BİLİNCİ YA.. AMA YOK ŞEREFSİZLERDE...
SURİYE'DE YAŞANANLAR KARŞISINDA AMAN BİZE NE DEYİP SESSİZ Mİ KALACAKTIK? YA VİCDANSIZ YA KORKAK BUNLAR YA..
TARTIŞMA PROGRAMLARINDA YENİ KONSEPT BU ARTIK.. NAPALIM..
N'OLDU PEKİ ŞİMDİ? SURİYE'DE İŞLER KARMAN ÇORBAN.. BİR EL KAİDEMİZ YOKTU O DA EŞANTİYON OLARAK ELİMİZDE KALDI.. ULAN Bİ KERE DE KAŞ YAPARKEN GÖZ ÇIKARMASIN BU ADAMLAR YA..
YOK AABİ.. ACAYİP Bİ PRAGMATİZMLE YAKLAŞIYORLAR HERŞEYE... BÖYLE OMURGASIZ Bİ MUHAFAZAKARLIK GÖRÜLMÜŞ ŞEY DİİL YA..
SÖZ DE MUHAFAZAKAR AMA MEMLEKETİN GÖRDÜĞÜ EN MADDİYATÇI HÜKÜMET.
NİYAZİ BEY BU KARİKATÜRÜNÜZLE HALKIMIZA NASIL BİR MESAJ VERMEYİ HEDEFLEDİNİZ ACABA?
TÜRKİYE BÖLÜNMÜŞ BİR ÜLKE.. ARTIK TARAFLAR BİRBİRLERİYLE KONUŞMAYI BIRAKIP KENDİ KOMPARTIMANLARINA ÇEKİLMİŞ DURUMDA.. İŞTE BU ESERİMDE BU HAZİN DURUMA DİKKAT ÇEKMEYE ÇALIŞIYORUM...

gülme duvarı

Annelerin Hakem Olduğu "Ev işi" Olimpiyatları

Annelerin yaptırdığı, sabır, güç ve dayanıklılık isteyen kategorilerden oluşan, hakemlerin annelerden oluştuğu olimpiyatlardır:

Bıçaklı (ucunu kullanıp havasını alarak) ve bıçaksız kavanoz açma ilk akla gelen bireysel sporlar arasında. Bu sene bayanlar salon "Halı altına tozu süpürme" müsabakalarının yapılmayacağı duyuruldu. (eski gırgır karikatürlerinde bu çok kullanılırdı- elektrik süpürgesi bulundu mertlik bozuldu) Tekli veya senkronize perde takma ise neredeyse en zoru.

- Evet, Fransız takımı, güneşliği öne değil arkaya taktığı için diskalifiye oluyor sayın seyirciler...

- Rus takımı bu yıl ilk defa üç korniş atladı, siz normal buluyor musunuz?

- Evet perde düşmesin diye takılan son pipkayı unutan Türk takımı, oraya gazete kağıdı sıkıştırıyor sayın seyirciler, canınız sağ olsun diyoruz sporcularımıza... Seneye inşallah!

- Ters taktı, evet Çinli atlet ters taktı sayın seyirciler, jürideki annelerden biri direk kafasına terlik atarak cezalandırıyor. Baştan yapacak.

- Gördüğünüz gibi Brezilyalı atletin sağ kol kası, benim ayağım kadar, sol kolu resmen Safinaz'ın kolu gibi... Ama bu perde takma sporcularının kaderi maalesef...

Annelerden konu açılmışken, annelerimizde görmüşsünüzdür, boş eve girerken selam verdiğini. Buna örnek bir şey anlattı bir arkadaş:

Anne: (bomboş eve girerken) Selamünaleyküm…

Oğul: Anne, n'aptın, kime selam veriyorsun?

Anne: eve girerken selam verilir, adettir.

Oğul: Ya karşından "Aleykümselam" diye bir ses gelse n'apcan. kalp krizi...

Sinir Eder Adamı:

Terliğimi tam ayak parmaklarımın ucunda tutarak, ayak ayak üzerine atmış ve terliği o noktadan açılandırıp, sallarken topuğu çattada çattada vurarak ses çıkaran tipler ve tikleri…

Ya antikacı dükkanına giren sürekli müşterinin, 'yeni bir şeyler var mı' diye sormasına ne demeli?

Hayata pamuk ipliğiyle bağlı yaşamak:

Kalp damar cerrahı dostum'un yanındayım. Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi. "İstanbul'da en ağır kalp ameliyatlarını kabul ediyoruz, hatta açık kalp ameliyatlarını yapan tek üniversite hastanesiyiz" diyor dostum. Sonra bir hastası ile konuşması gerektiğini söyledi. Abi ağır ağabeylerden biriydi. Aort duvarı incelmiş, ha bugün ha yarın patlayacak, mutlak ameliyat olması gerekiyor. Doğruları söyleme konusunda inanılmaz bir soğuk kanlılık hakim üslupta: "Çok riskli bir ameliyat sizinkisi, %10-15 yaşama şansınız var." diye bitirdi. Adam hiç soru sormadı, "eyvallah" dedi çıktı. Ertesi gün sabah ameliyatı var. Bir 20 dakka sonra girdi içeri: "Ameliyatı siz yapacakmışsınız, adınızı bahşeder misiniz?" dedi... Çok tuhaf oldum yaaa, adam yaşamının ellerinde olduğu kişiyi öğrenmek istermişcesine konuşmuştu. Rahatlatmak mı, doğruları mı söylemek. Ben o gün hasta olan birine doğruları söylemenin önemini bir kere daha anladım...

Yabancılar Türkçe'yi nasıl algılıyorlar:

"Üüüüüüü gibi bir şey" diyorlar...

"Couchsurfing"den evimizde bir İngiliz erkek, bir İrlandalı kız, bir Amerikalı erkek, bir Kanadalı kadın, bir Fransız kız, bir Polonyalı çift, iki kadın Yunan, bir Danimarkalı erkek, bir Yunan erkek, bir Finlandiyalı kadın ağırladık... Tabii hatırladıklarım bunlar. Ve hepsi ile fonetik geyiği yaptım: Daha çok uzak doğu dilleri konusunda uzman olduğumdan dem vurup örneklerle anlattım hep onlara. (sinema manyağı olmanın ve uzak doğu sinemasını takip etmenin avantajı)

Japon, bir şiir de okusa, seni seviyorum da dese sert bir ses tonuna sahip, aha da acayip küfrediyor diyebilirsin. Bir de vurgular hep ilk hecede ve hep cümlenin başında.

Çinli, sana bağırsa da çağırsa da, ana avrat küfür etse de, lan bu adam beni seviyor dersin...

Bir de adamlar hiç vurgu yapmadan konuşuyormuş havası esiyor, acaba filmlerinin çoğu epik olduğundan mı?

Korelilerin cümle sonundaki sesli harfi uzatma huyları onun bir koreli olduğunu hemen anlamamı sağlar diye düşünüyorum. Bir de Kore sinemasının diğer üç sinemaya nazaran daha fazla izlemem onların ses tonlarına karşı bende bir aşinalık yarattı.

"Narayamaaaa, güney koreeeee, kimonooo" gibi...

Daha sonra kendisinin dili hakkında ya da avrupa dilleri hakkında şöyle bir düşümcem olduğunu sıraladım:

Fransızcanın çok boğaz temizler bir fonetiği olduğunu ve bana çok jö, je, ju'lu geldiğini,

Almancanın çok kaba bir fonetiğinin olduğunu, Rusça'nın ise bir sivri sinek vızıltısına sahip olduğu ve benzerleri gibi…

İşte onlara bizim dilimiz sizin kulağınıza nasıl geliyor sorusunu hep sordum...

Bunların kayıtlarını yapacaktım ve bir video oluşturacaktım, yapmadığıma çok pişmanım.

Bir iki kere yeltendim sonra vaz caydım. Ama çoğu yukarıdaki gibi bir şey duyduğunu söylüyor, hani kayıtlara geçsin diye belirtiyorum.

İtalya'da Türkçe konuşurken bizi Rus sanmışlardı ses tonumuzdan, bunu da es geçmeyeyim.

Kalasınız Sağlıcanan

DT. CİHANGİR BAYBURTLUOĞLU

twitter.com/kilavuzkarga

GÜRAY SÜNGÜ
GEREKSİZ YAZAR

Öğleden Sonra Değilse Ne Zaman?

Kasap o an girdi odaya demiş miydim? Demişimdir. Çünkü kasap o an girdi odaya ve ben olanları anlatmayı severim. Olmayanları anlatmayı, olmayanları anlatabilen birisi olsaydım severdim, ama anlatabilen birisi değilim, bu sebeple sadece olanları anlatmayı severim. Bu sebeple demişimdir. Çünkü kasap o an girdi odaya. Elimden düşen bıçağa mı bakıyordu, bana mı bakıyordu, anneme mi bakıyordu yoksa o da bütün insanlık gibi televizyona mı bakıyordu bilmiyorum. Ona bakıyordum ama nereye baktığını çözemiyordum çünkü ona bakarken gözlerimi bıyıklarından alamıyordum. Bir insanın bıyıklarına bakarken, onun nereye baktığını anlayamıyordunuz.

"Ulan ne derdin var benle, hayta..." dedi kasap. O an gözlerimi bıyıklarından alabildim kasabın. Yürüdü burnumun dibine kadar. Ben yere çökmüş olduğum için kanlı beyaz kasap önlüğünü zorlayan yarım dünya göbeği burnumun ucuna değdi değecekti neredeyse ve gayri ihtiyari;

"Kan kokusu alıyorum anne," dedim. Gerçekten de kan kokusu alıyordum. Bir ima filan içermiyordu sözüm. Kasap sana da kan kokuna da burnuna da der gibi eğildi ve önümdeki az önce elimden düşürmüş olduğum bıçağı aldı, döndü. Gidiyor. Bir bıyıklı daha gidiyor.

Sana gitme demeyeceğim. Ama gitme kasap diyecektim neredeyse ama Rasim Abi'nin hayali engelledi beni. Beni engelleyen hayal Kasabı da engellemiş olacak ki, kasap oda kapısının önünde durdu ve bana döndü tekrar.

"Bir daha dükkanımın yakınından bile geçersem pirzola yaparım seni, ona göre..." dedi hiddetle. Ağzını bozmaması, küfür etmemesi iyiydi. Annem vardı odada, ağzını bozsaydı dalardım ona, kasap masap dinlemezdim. Bu arada pirzola mı kemikli olandı yoksa bonfile mi, bilmezdim ben. Böyle hayata dair önemli detaylarla aram iyi olmamıştı hiç. Bu sebeple bana yağ tulumu mu demek istedi, kemik torbası mı, anlamadım. Aynı zamanda Rasim Abi'nin beni engelleyen hayali ile Rasim Abi'nin şiir bilgisi arasındaki bağlantıyı da kimsenin gözüne sokmak istemem. Anneme döndüm. Annem televizyona bakıyordu. Kilitlenmiş gibiydi. Yeni bir yarışmacı çıkmıştı sahneye ve Feridun Düzağaçın şarkısını söylemeye çalışıyordu.

Sana gitme demeyeceğim, ama...

Buna dönerlerse, eminim, babam da dönerdi.

Kasap odadan çıkınca annemle yalnız kaldık. Annem bir ruh hastası filan olmalıydı zira odanın ortasına elinde bıçakla dalan oğluna müteakip odanın ortasına kanlı önlüğüyle dalan kasap onun dünyasında bir şeyi değiştirmişe benzemiyordu, hala televizyondaydı gözleri. Hatta o an;

"Cık... detone bu be..." deseydi iyi giderdi. Ama demedi. Kilitlenmişti ekrana. Ben de baktım ekrana. Koltukları ters dört jüri yüzlerini buruşturup, elleriyle berbat anlamına geldiğini zannettiğim işaretler yapıyorlardı. Bir tek o turuncu kafalı olan farklıydı. Onu neden farklı bulduğumu düşünecek durumda değildim. Anneme sinirlendim. Önündeki meyve tabağına sinirlendim. Elindeki elmaya sinirlendim.

"Anne, bana biraz ilgi gösterir misin?" dedim çaresizce. Annemin bir tepki vermesini beklemiyordum ama şaşırttı beni. Döndü bana. Baktı. Epeyce duygulu bakmış olmalı ki, hüzünlendim. Elindeki elmayı uzattı. Her tarafı kemirilmiş elmaya baktım ve babama hak verdim. Babama hak vermiş olmak, bir an bile sürmüş olsa bunu yapmış olmak tepemin atmasına yetti. Parktaki çocuğu düşündüm. Kendimi onun yerine koydum. Ben de benzer bir şey yapıyordum şu anda belki. Ayrıca odanın ortasında oturup da tvye bakan bıyıklı bir adam yoktu artık burada. Hem belki de olmamıştı da hiç. Üstbenimin bilinçaltımın baskısına maruz kalması sonucu alt benliğimin uydurduğu bir görüntü-ses eşleştirmesiydi belki o sahne. Tahmin edersiniz ki buna da epeyce sinirlendim. Bir de bu kadar mantıklı görünen ama saçmalığı su götürmez çıkarımlar yapan zihnim nedeniyle ortaokuldaki felsefe öğretmenime de sinirlendim. Gerçi

adamın pek bir günahı yoktu
eğitimiydi, beden eğitme uz
eğitmeye dair bir bilimin ten
kadar bilebilir ve ne kadar iyi b
ki sonuçta. Bu arada felsefe il
bir bilim eşleştirmemin müse
zat-ı şahaneleriydi. Gerçi b
açıklamayı ortaokulumuzun
muavini yapmıştı beden ö
dersine getirdiği ilk saat; "Ari
odasında bulamadık, biz de
getirdik. Ahahahah..." komikl
için Aristo'nun kim olduğu h
olmamız gerektiğinden v
tarafımızdan komiklik olarak
bahsetmeye lüzum yok. Şim
Yakup Hoca da bıyıklıydı.

Odadan sinirle çıkıp Yaku
başladığım zannedilebilir şim
Çünkü parktaki aptal ço
sıyrılmalı ve tıpkı şairin dedi
Kadir, her gördüğümü
vazgeçmeliydim artık. Yıllar
gibiydi, babam bir gün sigar
henüz gelmemişti. Bu kadar
bıyıklı olması ise coğrafyayla
Ve bilinirdi de herkes tar
kaderdir. Bu sözü İbn Hald
o zaman
İbn
anad
ve
olı
b

Artin Acıkavunyan'la
Tarihte Bugün

"Dünya bir gündür, onu da biz hep kaçırıyoruz ya... Dünmüş."

-Peki hocam, bu tişörtle namaz olur mu, haç falan var ya böyle?
...Nasıl niye haç? E hristiyanım ben hoca, namaz kılıyoruz diye dinimizin vecibelerini de mi yerine getirmeyelim. Yozluk da bi yere kadar. Namaz eteği, namaz. Bunları aldım bi tek, ahlakınızı almadım. Burdan da faiz yemeye gidicem. O da bizim dinimizde var. On numara din valla.

-Bu adamın twitter'dan sana küfrettiğine emin misin abi? Üç ay geriye gittim, yok öyle bi şey. Silmiş olmasın.
-Oğlum daha twit silme icat edilmedi. Yazdın mı kalıyo. Gözümle gördüm, bi bulayım engizisyonlarda süründürücem onu.

-Ulan güzelim Mısır halkından beni mi buldunuz mumyalıycak. Tipe bak ya, çaydanlığın altı gibiyim. Tarih kahraman Mısır milletini bu tiple mi hatırlasın! Neyse belki bin yıl sonra güzellik anlayışı değişir de bi Bired Pitt falan ayarına gelirim. Ama zannetmiyorum.

Gördüğünüz gibi bu sefer de Hakan Öztürk köşesini bi bahane bulup vermedi. Ben de yoldan geçen birini çevirip Hakan'ın köşesini ona yaz

Öğleden Sonra Değilse Ne Zaman?

Kasap o an girdi odaya demiş miydim? Demişimdir. Çünkü kasap o an girdi odaya ve ben olanları anlatmayı severim. Olmayanları anlatmayı, olmayanları anlatabilen birisi olsaydım severdim, ama anlatabilen birisi değilim, bu sebeple sadece olanları anlatmayı severim. Bu sebeple demişimdir. Çünkü kasap o an girdi odaya. Elimden düşen bıçağa mı bakıyordu, bana mı bakıyordu, anneme mi bakıyordu yoksa o da bütün insanlık gibi televizyona mı bakıyordu bilmiyorum. Ona bakıyordum ama nereye baktığını çözemiyordum çünkü ona bakarken gözlerimi bıyıklarından alamıyordum. Bir insanın bıyıklarına bakarken, onun nereye baktığını anlayamıyordunuz.

"Ulan ne derdin var benle, hayta..." dedi kasap. O an gözlerimi bıyıklarından alabildim kasabın. Yürüdü burnumun dibine kadar. Ben yere çökmüş olduğum için kanlı beyaz kasap önlüğünü zorlayan yarım dünya göbeği burnumun ucuna değdi değecekti neredeyse ve gayri ihtiyari;

"Kan kokusu alıyorum anne," dedim. Gerçekten de kan kokusu alıyordum. Bir ima filan içermiyordu sözüm. Kasap sana da kan kokuna da burnuna da der gibi eğildi ve önümdeki az önce elimden düşürmüş olduğum bıçağı aldı, döndü. Gidiyor. Bir bıyıklı daha gidiyor.

Sana gitme demeyeceğim. Ama gitme kasap diyecektim neredeyse ama Rasim Abi'nin hayali engelledi beni. Beni engelleyen hayal Kasabı da engellemiş olacak ki, kasap oda kapısının önünde durdu ve bana döndü tekrar.

"Bir daha dükkanımın yakınından bile geçersem pirzola yaparım seni, ona göre..." dedi hiddetle. Ağzını bozmaması, küfür etmemesi iyiydi. Annem vardı odada, ağzını bozsaydı dalardım ona, kasap masap dinlemezdim. Bu arada pirzola mı kemikli olandı yoksa bonfile mi, bilmezdim ben. Böyle hayata dair önemli televizyona bakıyordu. Kilitlenmiş gibiydi. Yeni bir yarışmacı çıkmıştı sahneye ve Feridun Düzağaç'ın şarkısını söylemeye çalışıyordu.

Sana gitme demeyeceğim, ama...

Buna dönerlerse, eminim, babam da dönerdi.

Kasap odadan çıkınca annemle yalnız kaldık. Annem bir ruh hastası filan olmalıydı zira odanın ortasına elinde bıçakla dalan oğluna müteakip odanın ortasına kanlı önlüğüyle dalan kasap onun dünyasında bir şeyi değiştirmişe benzemiyordu, hala televizyondaydı gözleri. Hatta o an;

"Cık... detone bu be..." deseydi iyi giderdi. Ama demedi. Kilitlenmişti ekrana. Ben de baktım ekrana. Koltukları ters dört jüri yüzlerini buruşturup, elleriyle berbat anlama geldiğini zannettiğim işaretler yapıyorlardı. Bir tek o turuncu kafalı olan farklıydı. Onu neden farklı bulduğumu düşünecek durumda değildim. Anneme sinirlendim. Önündeki meyve tabağına sinirlendim. Elindeki elmaya sinirlendim.

"Anne, bana biraz ilgi gösterir misin?" dedim çaresizce. Annemin bir tepki vermesini beklemiyordum ama şaşırttı beni. Döndü bana. Baktı. Epeyce duygulu bakmış olmalı ki, hüzünlendim. Elindeki elmayı uzattı. Her tarafı kemirilmiş elmaya baktım ve babama hak verdim. Babama hak vermiş olmak, bir an bile sürmüş olsa bunu yapmış olmak tepemin atmasına yetti. Parktaki çocuğu düşündüm. Kendimi onun yerine koydum. Ben de benzer bir şey yapıyordum şu anda belki. Ayrıca odanın ortasında oturup da tvye bakan bıyıklı bir adam yoktu artık burada. Hem belki de olmamıştı da hiç. Üstbenimin bilinçaltımın baskısına maruz kalması sonucu alt benliğimin uydurduğu bir görüntü-ses eşleştirmesiydi belki o sahne. Tahmin edersiniz ki buna da epeyce sinirlendim. Bir de bu kadar mantıklı görünen ama saçmalığı şu götürmez çıkarımlar yapan zihnim nedeniyle ortaokuldaki felsefe öğretmenime de sinirlendim. Gerçi zat-ı şahaneleriydi. Gerçi bu konuda geçerli açıklamayı ortaokulumuzun muzip müdür muavini yapmıştı beden öğretmenini felsefe dersine getirdiği ilk saat; "Aristo'yu öğretmenler odasında bulamadık, biz de size Yakup Hocayı getirdik. Ahahahah..." komikliği anlayabilmemiz için Aristo'nun kim olduğu hakkında fikir sahibi olmamız gerektiğinden ve bu komikliğin tarafımızdan komiklik olarak algılanmayışından bahsetmeye lüzum yok. Şimdi anımsıyorum da Yakup Hoca da bıyıklıydı.

Odadan sinirle çıkıp Yakup Hoca'yı aramaya başladığım zannedilebilir şimdi. Ama yapmadım. Çünkü parktaki aptal çocuğun etkisinden sıyrılmalı ve tıpkı şairin dediği gibi her geceyi Kadir, her gördüğümü Hızır sanmaktan vazgeçmeliydim artık. Yıllardır kabul ettiğim gibiydi, babam bir gün sigara almaya gitmiş ve henüz gelmemişti. Bu kadar basitti. Babaların bıyıklı olması ise coğrafyayla alakalı bir şeydi. Ve bilinirdi de herkes tarafından; coğrafya kaderdir. Bu sözü İbn Haldun'un söylediğini o zamanlar bilmiyordum. İbn Haldun'un bizim anadoluda yaşamamız ve babaların bıyıklı olmasının coğrafi bir şey olmasıyla

Olmayanları anlatmayı, olmayanları anlatabilen birisi olsaydım severdim, ama anlatabilen birisi değilim, bu sebeple sadece olanları anlatmayı severim. Bu sebeple olanları anlatmaya devam etmeliyim. Ama bu saat itibarıyla anlatmaya nasıl devam edeceğimi bilmiyorum, çünkü tam odadan çıkmıştım ki annem canhıraş bi şekilde;

"Ahanda rakçı çocuk döndü!" diye çığlık attı. Tabi o an sadece durakladım, o an odaya geri dönmemi gerektirecek bir şey yoktu ortada. Ama annem galiba ağlamaya başladı ve hıçkırıklar arasında devam etti.

"Oğluuuuummmm, gel yavrum, gel de bak, kimse dönmeseydi söylemeyecektim ama rakçı çocuk döndü. Söyleyeceğim artık..."

irkildim... döndüm ve odaya girdim. Ekrana baktım. Sana gitme demeyeceğim diye bızıldayan adam sevinçle zıplıyordu. Sonra anneme baktım. Annem düpedüz hıçkırıklarla ağlıyordu.

"Bak oğluuuumm, bak. Baban..."

Tekrar ekrana döndüm. Ekrandaki kara kavruk adama baktım. Bayağı bir anadolu erkeğiydi, ellisinin üzerinde olmalıydı, başka bir şarkı bulamamış mı filan diye fikir yürütüp eleştirecekken, annemin son kelimesi raund bitimi gongu gibi çınladı kulağımda. Sarsıldım ve sendeledim demek isterdim şimdi ama inanmadım ki sarsılıp sendeleyeyim.

"Anne," dedim kızarak. "Bu adamın bıyıkları yok..."

Annemin ağlayışı bıçak gibi kesildi. Sinirle döndü bana.

"Hayta... gençleşcek ya, kesmiş... Pabuç giyer eskitir, pabucu beğenmez. Perdeyi pelerin eder, kıratı beğenmez. Nolcak. Hem senin var da noluyo... sekiz er mi dizdin kapıya... yok anaaamm yooook, everemedik bunu, yaşı geçti, pişti de dibi tuttu, kafayı da kaynattıııı..."

Annem dizini dövüp bana ağlarken, ben ekrandaki sevinçten zıplayan adama baktım iyice bir. İşte şimdi yakaladım seni, dedim.

devam edecek...

Artin Acıkavunyan'la Tarihte Bugün

"Dünya bir gündür, onu da biz hep kaçırıyoruz ya... Dünmüş."

-Peki hocam, bu tişörtle namaz olur mu, haç falan var ya böyle?

...Nasıl niye haç? E hristiyanım ben hoca, namaz kılıyoruz diye dinimizin vecibelerini de mi yerine getirmeyelim. Yozluk da bi yere kadar. Namaz eteği, namaz. Bunları aldım bi tek, ahlaksızı almadım. Burdan da faiz yemeye gidicem. O da bizim dinimizde var. On numara din valla.

-Bu adamın twitter'dan sana küfrettiğine emin misin abi? Üç ay geriye gittim, yok öyle bi şey. Silmiş olmasın.

-Oğlum daha twit silme icat edilmedi. Yazdın mı kalıyo. Gözümle gördüm, bi bulayım engizisyonlarda süründürücem onu.

-Ulan güzelim Mısır halkından beni mi buldunuz mumyalıycak. Tipe bak ya, çaydanlığın altı gibiyim. Tarih kahraman Mısır milletini bu tiple mi hatırlasın! Neyse belki bin yıl sonra güzellik anlayışı değişir de bi Bired Pitt falan ayarına gelirim. Ama zannetmiyorum.

-Aa, beyler bugün serbest kıyafet miydi yaa?! Ben Forsa kıyafetiyle gelmişim (...) Ulan yoksa benimki mi serbest kıyafet oluyo? Tüfek? Tüfek serbest mi? Bi dakka?! Hepinizde üçgen şapka var. O mu mecburiydi? Oğlum bi şey diyin lan! Deliymişim gibi bakmayın (...) Fazla dar pantolonu olan var mı peki? İçime giyicem. Hava soğudu çünkü. Bak deli olmadığım nerden belli, deli olsam üşümezdim. Yaz-kış donla gezer deliler. (...) Tamam lan tamam, deliyim evet. Normal taklidini çok uzun yapamıyorum. Kafam yoruldu.

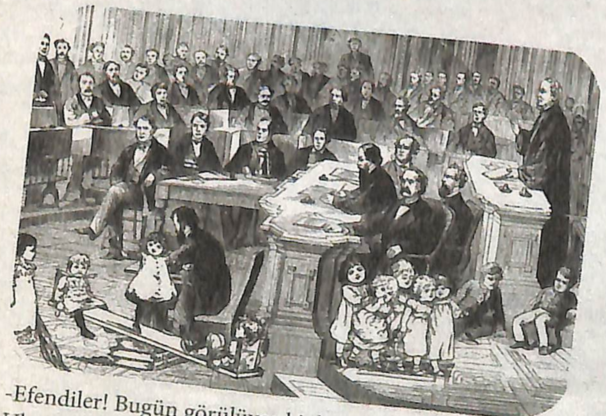

-Efendiler! Bugün görülüyor ki demokrasinin suyu çıkmıştır. Ulan sen dört yaşında çocuğa seçme hakkını nasıl veriyosun, hadi onu verdin seçilme hakkını niye verdin?! Kayırıyo tabi yaşıtını çocuk. Şu hale bak ya, kindergarten'a döndü ortalık. Kindergarten yani anaokulu. (Arkadaş Alman olduğum halde hep Türkçe konuşmuşum, hiç uyarmıyosunuz. Dublajsız Türk dizilerini izleye izleye anadilim gibi oldu Türkçe. Dublajlı izleyemiyorum ben yea, feci entelim. Arka Sokaklar über alles.)

zira branşı beden
ıanı bir kişilik ruh
el kavramlarını ne
r eğitim verebilirdi
ruh eğitmeye dair
bibi de bir açıdan
ı konuda geçerli
muzip müdür
retmenini felsefe
to'yu öğretmenler
size Yakup Hocayı
ği anlayabilmemiz
kkında fikir sahibi
bu komikliğin
algılanmayışından
i anımsıyorum da

Hoca'yı aramaya
i. Ama yapmadım.
uğun etkisinden
ği gibi her geceyi
Hızır sanmaktan
dır kabul ettiğim
almaya gitmiş ve
basitti. Babaların
alakalı bir şeydi.
afından; coğrafya
un'un söylediğini
lar bilmiyordum.
aldun'un bizim
luda yaşamamız
babaların bıyıklı
asının coğrafi
şey olmasıyla

alakalı bir şeyler ima edip etmediğini de doğal olarak. O an için tek bildiğim, odadan çıkmaktan başka yapacak bir şeyimin olmamasıydı.

Söylemiş miydim, ben olanları anlatmayı severim. Demişimdir. Hatta eklemişimdir. Olmayanları anlatmayı, olmayanları anlatabilen birisi olsaydım severdim, ama anlatabilen birisi değilim, bu sebeple sadece olanları anlatmayı severim. Bu sebeple olanları anlatmaya devam etmeliyim. Ama bu saat itibarıyla anlatmaya nasıl devam edeceğimi bilmiyorum, çünkü tam odadan çıkmıştım ki annem canhıraş bi şekilde;

"Ahanda rakçı çocuk döndü!" diye çığlık attı. Tabi o an sadece durakladım, o an odaya geri dönmemi gerektirecek bir şey yoktu ortada. Ama annem galiba ağlamaya başladı ve hıçkırıklar arasında devam etti.

"Oğluuuuummmm, gel yavrum, gel de bak, kimse dönmeseydi söylemeyecektim ama rakçı çocuk döndü. Söyleyeceğim artık..."

irkildim... döndüm ve odaya girdim. Ekrana baktım. Sana gitme demeyeceğim diye bızıldayan adam sevinçle zıplıyordu. Sonra anneme baktım. Annem düpedüz hıçkırıklarla ağlıyordu.

"Bak oğluuuuum, bak. Baban..."

Tekrar ekrana döndüm. Ekrandaki kara kavruk adama baktım. Bayağı bir anadolu erkeğiydi, ellisinin üzerinde olmalıydı, başka bir şarkı bulamamış mı filan diye fikir yürütüp eleştirecekken, annemin son kelimesi raund bitimi gongu gibi çınladı kulağımda. Sarsıldım ve sendeledim demek isterdim şimdi ama inanmadım ki sarsılıp sendeleyeyim.

"Anne," dedim kızarak. "Bu adamın bıyıkları yok..."

Annemin ağlayışı bıçak gibi kesildi. Sinirle döndü bana.

"Hayta... gençleşcek ya, kesmiş... Pabuç giyer eskitir, pabucu beğenmez. Perdeyi pelerin eder, kıratı beğenmez. Nolcak. Hem senin var da noluyo... sekiz er mi dizdin kapıya... yok anaaamm yooook, everemedik bunu, yaşı geçti, pişti de dibi tuttu, kafayı da kaynattııııı..."

Annem dizini dövüp bana ağlarken, ben ekrandaki sevinçten zıplayan adama baktım iyice bir. İşte şimdi yakaladım seni, dedim.

devam edecek...

-Aa, beyler bugün serbest kıyafet miydi yaa?! Ben Forsa kıyafetiyle gelmişim (...) Ulan yoksa benimki mi serbest kıyafet oluyo? Tüfek? Tüfek serbest mi? Bi dakka?! Hepinizde üçgen şapka var. O mu mecburiydi? Oğlum bi şey diyin lan! Deliymişim gibi bakmayın (...) Fazla dar pantolonu olan var mı peki? İçime giyicem. Hava soğudu çünkü. Bak deli olmadığım nerden belli, deli olsam üşümezdim. Yaz-kış donla gezer deliler. (...) Tamam lan tamam, deliyim evet. Normal taklidini çok uzun yapamıyorum. Kafam yoruldu.

-Efendiler! Bugün görülüyor ki demokrasinin suyu çıkmıştır. Ulan sen dört yaşında çocuğa seçme hakkını nasıl veriyosun, hadi onu verdin seçilme hakkını niye verdin?! Kayırıyo tabi yaşıtını çocuk. Şu hale bak ya, kindergarten'a döndü ortalık. Kindergarten yani anaokulu. (Arkadaş Alman olduğum halde hep Türkçe konuşmuşum, hiç uyarmıyosunuz. Dublajsız Türk dizilerini izleye izleye anadilim gibi oldu Türkçe. Dublajlı izleyemiyorum ben yeaa, feci entelim. Arka Sokaklar über alles.)

...dırarak herkesin yazar olabileceğini kanıtladım. Şimdi Ali Ural düşünsün!

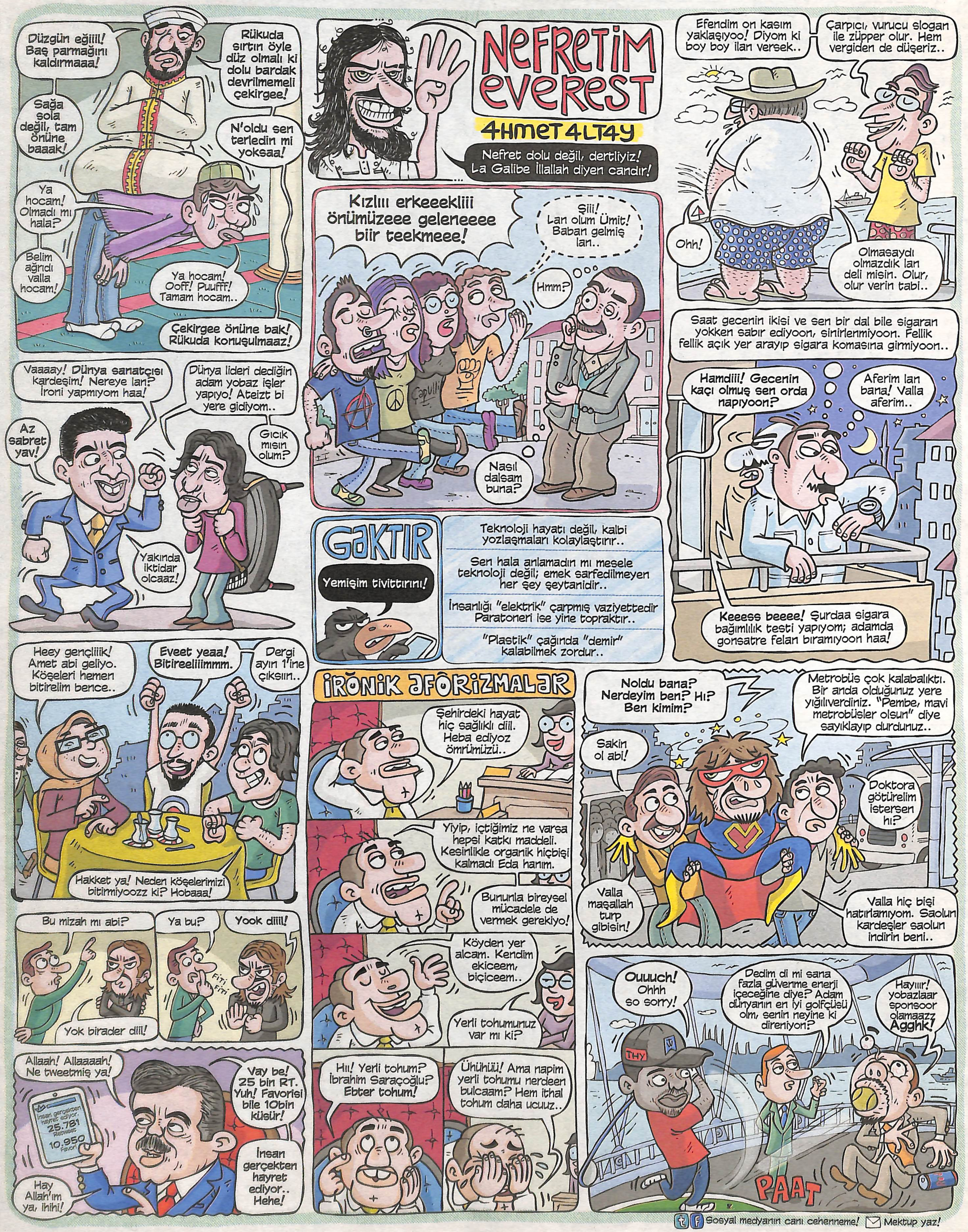

Düzgün eğiiil! Baş parmağını kaldırmaaa!
Rükuda sırtın öyle düz olmalı ki dolu bardak devrilmemeli çekirgee!
Sağa sola değil, tam önüne baaak!
N'oldu sen terledin mi yoksaa!
Ya hocam! Olmadı mı hala?
Belim ağrıdı valla hocam!
Ya hocam! Ooff! Puufff! Tamam hocam..
Çekirgee önüne bak! Rükuda konuşulmaaz!
NEFRETİM EVEREST
AHMET ALTAY
Nefret dolu değil, dertliyiz! La Galibe İllallah diyen candır!
Efendim on kasım yaklaşıyoo! Diyom ki boy boy ilan versek..
Çarpıcı, vurucu slogan ile züpper olur. Hem vergiden de düşeriz..
Ohh!
Olmasaydı olmazdık lan deli misin. Olur, olur verin tabi..
Kızlııı erkeeekliii önümüzeee geleneeee biir teekmeee!
Şiii! Lan olum Ümit! Baban gelmiş lan..
Hmm?
Nasıl dalsam buna?
Saat gecenin ikisi ve sen bir dal bile sigaran yokken sabır ediyoon, sinirlenmiyoon. Fellik fellik açık yer arayıp sigara komasına girmiyoon..
Hamdiii! Gecenin kaçı olmuş sen orda napıyoon?
Aferim lan bana! Valla aferim..
Keeess beeee! Şurdaa sigara bağımlılık testi yapıyom; adamda gonsatre felan bıramıyoon haa!
Vaaaay! Dünya sanatçısı kardeşim! Nereye lan? İroni yapmıyom haa!
Dünya lideri dediğin adam yobaz işler yapıyo! Ateizt bi yere gidiyom..
Az sabret yav!
Gıcık mısın olum?
Yakında iktidar olcaaz!
GAKTIR
Yemişim tivittırını!
Teknoloji hayatı değil, kalbi yozlaşmaları kolaylaştırır..
Sen hala anlamadın mı mesele teknoloji değil; emek sarfedilmeyen her şey şeytanidir..
İnsanlığı "elektrik" çarpmış vaziyettedir Paratoneri ise yine topraktır..
"Plastik" çağında "demir" kalabilmek zordur..
Heey gençliiik! Amet abi geliyo. Köşeleri hemen bitirelim bence..
Eveet yeaa! Bitireeliiimmm.
Dergi ayın 1'ine çıksıın..
Hakket ya! Neden köşelerimizi bitirmiyoozz ki? Hobaaa!
İRONİK AFORİZMALAR
Şehirdeki hayat hiç sağlıklı diil. Heba ediyoz ömrümüzü..
Yiyip, içtiğimiz ne varsa hepsi katkı maddeli. Kesinlikle organik hiçbişi kalmadı Eda hanım.
Bununla bireysel mücadele de vermek gerekiyo!
Köyden yer alcam. Kendim ekiceem, biçiceem..
Yerli tohumunuz var mı ki?
Hı! Yerli tohum? İbrahim Saraçoğlu? Ebter tohum!
Ühühüü! Ama napim yerli tohumu nerdeen bulcaam? Hem ithal tohum daha ucuuz..
Noldu bana? Nerdeyim ben? Hı? Ben kimim?
Metrobüs çok kalabalıktı. Bir anda olduğunuz yere yığılıverdiniz. "Pembe, mavi metrobüsler olsun" diye sayıklayıp durdunuz..
Sakin ol abi!
Doktora götürelim istersen hı?
Valla maşallah turp gibisin!
Valla hiç bişi hatırlamıyom. Saolun kardeşler saolun indirin beni..
Bu mizah mı abi?
Ya bu?
Yook diiil!
Yok birader diil!
Fiti fiti
Allaah! Allaaaah! Ne tweetmiş ya!
İnsan gerçekten hayret ediyor
25.781
10.950
Vay be! 25 bin RT. Yuh! Favorisi bile 10bin küsür!
İnsan gerçekten hayret ediyor.. Hehe!
Hay Allah'ım ya, ihihi!
Ouuuch! Ohhh so sorry!
Dedim di mi sana fazla güvenme enerji içeceğine diye? Adam dünyanın en iyi golfçüsü olm, senin neyine ki direniyon?
Hayıııır! yobazlaar sponsoor olamaazz Agghk!
THY
PAAT
Sosyal medyanın canı cehenneme!
Mektup yaz!

*Turgut Uyar'ın "Büyük Ev Ablukada" şiirinden...

BU NE BİÇİM!

NAZIM TAŞAN

"Resulullah (sav) bir hurma kütüğüne dayanarak hutbe okudu. Minber edindikten sonra hurma kütüğüne dayanmaktan vazgeçti. Hurma kütüğü ağladı. Peygamber (sav) gelip ona elini sürdü." **Buharî, Sahih, 2/557.**

"Bişnev ez ney çün hikâyet mîküned" Hz. Mevlana *"Dolap niçin inilersin/ Derdim vardır inilerim/ Ben Mevlâ'ya âşık oldum/ Derdim vardır inilerim"* **Yunus Emre**

"Sızıyı gideren su./ Suyun sızladığını kimseler bilmez." **İsmet Özel**

...ÖNCEKİ SAYIDAN DEVAM

Ersandıklı her nedense hikayeyi anlatırken ara ara mekanın, mekanı oluşturan nesnelerin cereyan eden olayla ilgili yorumlarından, hislerinden ve tepkilerinden bahsediyor. Bunu yapma nedeni hakkında herhangi bir şey söylemediği için ve böyle bir şey olsa bile rivayet ehlinin bir toprağın, bir taşın, ağaçların, ırmağın fikrinden ve zikrinden nasıl emin olduğu bilinemeyeceği için yani hikayenin karakterlerinin dahi haberi olmayan şeylerden nakilcinin haberdar olamayacağı için biz bu lakırdılara itibar etmiyoruz. Gerçi bu iki şeye işaret eder ki Ersandıklı Ahmet Efendi ya eski zaman kıssacıları gibi üçün yanına beş katıp kitabı okunsun diye yalanlar uyduruyor yahut da aslında kendisi ulu bir ermiş de hikayeyi bir kişiden dinlememiş ve ona bizzat Böğren Köyü'nün taşı toprağı nakletmiş. İkinci ihtimalin daha yüksek olabileceği akla gelse de bu adamın Mahiyetül-Gulfe'yi yazdığını hesaba katmak durumundayız. Ezcümle; geçiyoruz.

Satılmış'ın kabrinin yanına kazdığı çukurda pusuya yatan Bahtiyar, Münker ve Nekir'in gelmesini mi, Satılmış'ın ruhunun bedeninden gitmesini mi beklediği konusunda bir an şüpheye düşmüş ve zavallı sabi her neyi beklerse beklesin karşılaşacağı şeyden korkmuş. Ve daha şundan da korkmuş. Melekler gelmişken onu da hesaba çekerlerse ne eyleyeceğinden ne cevap vereceğinden korkmuş. Daha sonra ise belki kendini rahatlatmak için belki beş saatten bu yana henüz bir şey olmadığı için beyhude beklemiş olabileceği ihtimalini düşünmüş. İş bu kerteye geldikten sonra vazgeçmek olmayacağından beyhude veya değil, beklemiş. Derken Satılmış'ın mezarından bir ses; uğultu ile homurtu arası bir ses gelmiş. Bahtiyar bir yandan korkudan şakır şakır titreyen elleriyle mumu deliğe yaklaştırıp içeriyi daha iyi görmeye çalışırken bir yandan da felak-nas okuyormuş. Sesler artarak mezarı inletirken Bahtiyar'ın gözleri yerinden uğramış. Meftanın üstündeki tahtalar yavaş yavaş oynamaya başladığında Bahtiyar altına bevletmiş. İyice aralanan tahtaların arasından Satılmış'ın kafası yükselince Bahtiyar ne var ne yoksa koyuvermiş.

Kaderin bir cilvesi olarak aynı gün doğan ve aynı gün mezara giren bu iki genç her nedense yine aynı gece çıkmışlar mezardan. Biri binbir telaşla, korkudan beti benzi atmış ve cemaziyelevvelini mundar eylemiş halde kaçarken diğeri çamura bulanmış, homurtular çıkararak peltek peltek uzaklaşmış. Ersandıklı bu olayı anlatırken sabilerin mezardan çıkışlarını güya ikinci kez annelerinden doğmuş gibi olmalarına gibi bir şeyler söylüyor. Bahtiyar koşa koşa eve gidip hemen su kaynatmış, bir güzel gusledip elbisesini değiştirdikten sonra bir kaç günlük azık -iki pıtıl, erik pestili, üç kuru soğan, iki hıyar- bohçalayarak köyü terketmiş. Mahvü perişan içindeki sabi anası babasına bir hakkınızı helal edin bile diyememiş. Satılmışsa, Allah bizi bu gariban gibi olmaktan beri eylesin, ne çıkardığı ses sese ne yürümesi yürümeye ne şekli şekle benzemediği halde köyün içinden yavaş yavaş yürüyerek kendi evine doğru ilerliyormuş. Mudurnulu Kalebend İbrahim Efendi'nin dediği doğruysa o gece köyde Satılmış ve Bahtiyar'dan gayrı uyumayan bir kişi daha varmış ki bu kadın Zındık Maral denilen sihir ve büyü ile uğraşmayı iş edinmiş her türlü falda icazet almış bir mâcirmiş. Bereketsiz kadın gündüzleri uyur geceleri türlü türlü büyü kitaplarını okuyup öğrendiği sihirleri kümesindeki tavukların üstünde denermiş. Anlatılanlara göre bu kadının tavukları günde dört kez yumurtlar ve besiye ayırdığı horozlarının iki uzun boynu dört budu olurmuş, faldan kazandığından çok bu tavuklardan para kazanırmış. O gece Zındık, küresinden köyün meydanını izlerken sağa sola salınarak tek tük adımlarla yürüyen çamur adamı yani Satılmış'ı görünce onun bir hortlak olduğunu şip diye anlamakla beraber korkudan yedi aylık hamile olduğu bebeğini oracıkta doğuruvermiş.

Biricik oğullarını kaybeden Satılmış'ın ana babası cenazeden sonra her ne kadar yakınlarının teskiniyle rahatladıysalar da herkes el etek çekince yalnızlık ve hasret duygusuyla dolup taşan vücutları onları rahat bırakmamış. Gözyaşları kuruyana dek ağlamışlar. Sonunda yorgunluktan bitap düşüp uykuya dalmışlar ama ana yüreğini gözyaşı ve uyku ferahlatamadığından olsa gerek Satılmış'ın annesi ağıldan gelen tıkırtıya hemen uyanmış. Tıkırtılara koyunların melemeleri eklenince besmele çekip yatağından doğrulmuş. Yaz mevsiminde kurt inmeyeceğinden ve cenaze evine hırsız girmeyeceğinden kocasını uyandırmamış. Üstüne bir şeyler alıp ağıla inmiş. Elindeki fenerle kapıyı açıp içeri girdiğinde kapkara bir mahluğun bir kuzuyu boğazından ısırdığını hayvanın can çekiştiğini görünce basmış çığlığı. Satılmış annesinin feryadını duyar duymaz kuzuyu atmış yere bir şeyler söyleyecek olmuş ama ağzından çıkan homurtularla bunu başaramamış. Köşeye sinmiş, annesine bakakalmış. Kadıncağız hortlakla gözgöze gelince oğlu olduğunu anlamış olacak ki ikinci çığlığını atamadan hık diye bir ses çıkarıp düşüp bayılmış.

Bahtiyar gün doğana kadar hiç durmadan yürümüş. Yorgunluk ve uykusuzluk had safhaya ulaşınca yatabileceği izbe bir yer aramaya koyulmuş. Ersandıklı Ahmet Efendi, Bahtiyar'ın bulduğu mağaranın adının Kel-asel olduğunu söylüyor. Mağaranın aşağısına doğru ilerlediğinde hayretler içinde kalan Bahtiyar'ın bir müddet aklına ne yorgunluğu ne de uykusuzluğu gelmiş.

DEVAM EDECEK İNŞAALLAH...

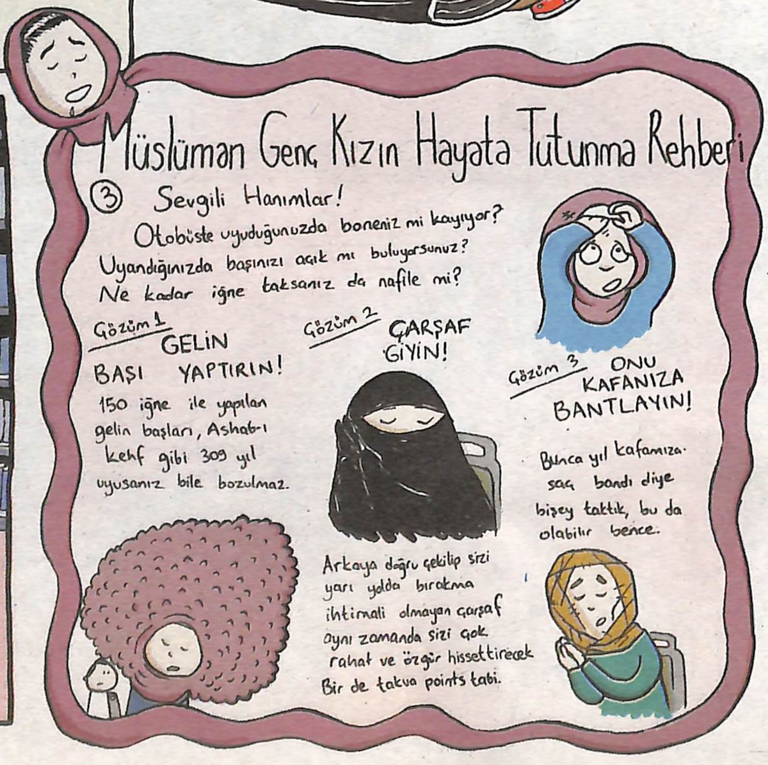

Cımbızcı Cafer

Hödüklük

CNN Türk ekranında Enver Aysever, 13 Kasım 2013 akşamı, ünlü tarihçi İlber Ortaylı'yı konuk etti. Daha ilk cümlesinde meselenin kaynağını karartıverdi Aysever: ***"Allaaşkına geçen gün 10 Kasım günü bir ilan vardı bir gazetede, 'Olmasaydın da olurduk!' Iıı…"*** Hoca tamamlıyor hemen: ***"Dedi!"***. Aysever de buldu kelimeyi: ***"Dedi."***

İlber Hoca, "bu tarz düşünme"nin "iptidai"liğinden bahsediyor tatlı tatlı.

Aysever, nihayet o ilanın kaynağındaki asıl ilana getiriyor sözü: ***" 'Olmasaydın olmazdık' doğru mu?"*** "O da yanlış efendim!" demesini beklersiniz değil mi? Boşuna beklemeyin, ünlü tarihçimiz az önce söylediklerini sanki söylememiş. ***"… (bu) belki bi nevi bi abartmadır, …"*** demek kıvraklığını gösteriyor. İptidailik yok oldu, yerini pek masum "bir abartma" alıverdi. Sonra "millet olma şuuru" filan… "Olmasaydın da olurduk" ona göre "marjinal" "delifişek" "münferit" bi şey imiş. "Olmasaydın olmazdık" ise Koç işi bir iptidailik filan değil, "bi nevi bi abartma"dan ibaret imiş.

Şaştım mı İlber hocanın bu hiç de şık görünmeyen dans figürüne? Hayır, şaşmadım. Çünkü Milliyet Pazar'da 20 Ekim 2013 tarihinde yayımlanan, " Andımız'ı kaldırmakla hiçbir sorun çözülemez" başlıklı yazısında andın içeriğini bilerek veya bilmeyerek çarpıttığını ve temize çıkarmaya çalıştığını okumuştum. (Hoca, 12 Eylül icraatları cümlesinden olmak üzere Andımız metninde değişiklik yapıldığını, Köksal Toptan'ın Millî Eğitim Bakanlığı döneminde yapılan bir revizyon ile de "ulu"dan "büyük"e geçildiğini bilmiyor veya hatırlamıyor. Hoş, bilse ne olacak?)

27 Ekim tarihli yazısının bir yerinde de şöyle yazdı Ortaylı: ***"Yakın zamanlarda Karadağ Cumhurbaşkanı Filip Vujanoviç, Topkapı Müzesi'ni ziyaret ettiğinde kendisine ebedi önderin ülkelerinde askeri ataşe olduğunu söylediğimde heyecanlandı ve bir müddet sonra eski başkent Çetine'deki imparatorluk devri sefaretimizin restorasyonu ile birlikte önüne bir Atatürk büstü de konuldu."***

Gördüğünüz gibi, hoca, 1940'ların "ebedî şef"ini "ebedî önder"e çevirmekte bir beis görmüyor.

İlber Ortaylı Enver Aysever ile söyleşirken, Necip Fazıl ile ilgili tuhaflıklar da sergiledi. ***"Hanedanı savunduğu eserleri, hanedan üyeleri beğenmediler."*** diyebildi. Pes ki pes! Sultan Abdülhamid'i ve Sultan Vahideddin'i savunmanın hanedanı savunmak olduğunu düşünmek için İlber Ortaylı olmak gerekebilir ama Necip Fazıl'ın kendini hanedan üyelerine beğendirmek gibi bir derdi olmadığını, olamayacağını anlamak için vasat bir zekâ yeter de artar.

Şöyle bir tuhaflık da oldu. İlber Ortaylı'nın Aysever'e söylediği, ***"şiirle tefekkür olmaz"*** sözü, birçok internet sitesine geçerken ***"şiirle tevekkül olmaz"***a dönüştü!

İlber Ortaylı, birkaç gün sonra Milliyet Pazar'daki köşesinde de aynı konuyu ele aldı: " 'Olmasa da olurdu' meselesi" (17.11.2013). Oradan üç cümleyi cımbızlıyorum: ***"Türkiye toplumunda Batı medeniyeti Müslüman mezarlarındaki Hıristiyan parseli gibi bir şey olarak düşünülemez. Bu coğrafyada kalmak için en uygun olanı, en ölçülü biçimde yaptık. Tarih bunu gösteriyor."***

Hangi tarih bunu nerede kime gösteriyor acaba? Ve acaba, "… en uygun olanı, en ölçülü biçimde yaptık." yargısına şapkaya muhalefet yüzünden Şalcı Bacı'nın, İskilipli Atıf Hoca'nın idam edilmeleri yahut ezanın Türkçeleştirilmesi de dâhil mi? Buna evet demek istemem. Çünkü, İlber Ortaylı'nın cumhuriyet devrimlerinden söz ederken "radikal" sıfatını kullandığını görmüşümdür. Radikal, anlam değiştirip "en uygun, en ölçülü" kılığına girdiyse onu bilemem.

Bu yazı ile başlığın ne ilgisi var?

Bir internet sitesinden cımbızlıyorum: ***"Prof. Dr. İlber Ortaylı: 'Şiirle tevekkül yapan milletler hödük milletlerdir'"***. Düzeltiyorum: " 'Tefekkür'ü 'tevekkül' sanan kafalar hödük kafalardır."

"Hödük milletler"den söz etmenin ne anlama geldiğini de sizin takdirinize bırakıyorum.

Yeter Be!

BETÜL ZARİFOĞLU KOÇ

BÜROKRASİ

Özel kalemin kadar müdürsün sayın genel!

Önemli bir mevkide bulunan birinin yanında çalışmak zor iş. Özellikle yoğun bir birimse. Çalışma saatleri yoğunluğa, işe, duruma göre değişiyorsa, gecen gündüzün yoktur, aile ve sosyal yaşamını hep işine göre şekillendirmek zorundasındır.

Yetmezmiş gibi o dışarıda tatlı dilli, güler yüzlü, sevgi pıtırcığı genel müdürün gerçek yüzünü bir tek sen biliyorsundur. Tüm aksiliklerini, zaaflarını biliyor ve onlarla canhıraş mücadele ediyorsundur.

Bir çok farklı zorluğu olan bir iş.

Böyle bir izahın ardından mutlaka bir ama gelecektir. İşte bu anlatımın "ama"sı da tam burada olacak.

Ama…

Bence ve aslında tüm bu zor vazifeye göre daha zor durumda olan zavallı genel müdürlerdir. Farkında değiller sanırım ama genel müdürler özel kalemlerinin müsaade ettiği, uygun gördüğü kadar bilgiye sahiptirler.

Genel müdür için çok önemli olabilecek bir konu, bir kişi özel kalem süzgecinden geçemediyse eğer, "önemsiz" oluverecektir eli mahkum.

Genel müdüre ulaşmak istersin, müdürlük menzilinde turlar atarsın ama bir türlü ulaşamazsın ya, zannetme ki genel müdür seni görmek istemiyor, bunlar hep o çok bilmiş özel kalem müdürü yüzünden.

Ama sorun yoktur, artık insanlar çok kibar. Özel kalem en sırıtkan ifadesiyle "Biz sizi ararız" der ve sen inanırsın. Canım yaaa.

NOSTALJİ

Devlet dairelerinde vatandaşa muamele ya da işlerin yavaş ilerlemesi konusunda hoşnutsuzluklar olabilir.

Eski havasını hatırlayanlar bu günlere şükredebilirler de.

Bilmeyenler, nostalji sevenler, hafıza kaybı yaşayanlar ya da yaşı yetmeyenler olabilir. Biraz anlatayım.

Devlet daireleri eskiden çook sıkışık ve karmaşıktı. Bilgisayar olmadığı için aşırı evrak dağınıklığıyla doluydu. Duvarlar gri metal dolaplarla çevreli olur, bazı dolaplar açık, bazıları içinden taşan dosyalarla korkunç dururlardı.

Tüm masaların üstü tıka basa dosyalarla dolu olur, arkasından garibim çalışanların ancak burunlarından yukarısı görülebilirdi, o da biraz burnu havada bir çalışan ise.

Benim çocukluk dönemimde kapalı alanlarda sigara içilebildiği için bu sıkışık ortamlar aynı zamanda inanılmaz dumanaltı olurdu. Gri dolaplar, dağınıklık ve sigara dumanıyla devlet dairelerinde hep yağmurlu bir sonbahar gibi hissederdiniz. Temmuzun ortasında bile olsanız bürodan içeri girdiğiniz anda iklim değişirdi sanki.

Sigaraya sürekli çay servisi eşlik ettiği için devlet dairelerinin olmazsa olmaz, en çalışkan neferi tartışmasız çaycılar olurdu. Ortalıkta dolaşan bir çaycı yoksa, orada bir aksilik olduğunu anlardınız.

Sevgili resmi işlemlerinizi şu an yapabildiğinizden tam ikibin yediyüz elli sekiz defa daha yavaş yapabiliyordunuz. Mesela bir belgenin imzalaması için belgenizi bıraktıktan 3 hafta (bu abartı değil) sonra alabiliyordunuz.

Helezon şeklinde uzun kuyruklara karşı sigaranızı tüttürerek sabretmeye çalışıyordunuz.

Tüm bunlar bir yana devlet dairesi memuru bir hanımın iş saatleri içinde örgü ördüğünü şahsen gördüm ben.

Evet çocuktum ve çok ilgimi çekmişti bu görüntü. Orta yaşta bir teyze olan memurun önüne bir evrak koyuyorsun, örgüsüne devam ederken bir göz atıyor, uygun görürse örgüyü tek eline alıp imzalıyor, sonra örgüsüne aynen devam ediyordu.

İşin enteresan yanı kimse itiraz etmiyor, kavga falan çıkarmıyordu. Her şey gayet doğalmış gibi oluyordu.

Bilgisayar, internet falan yoktu ama hayat çok şaşırtıcı ve eğlenceliydi be hacı.

KUŞLAR SİZİN KADAR HÜR OLMAKTI HAYALİM

Ömer Karaoğlu'nun Sahnenin Geri-ci-sinden Bir Vaaz Bir Diyalog isimli muhteşem kitabından sizler için Asım Gültekin seçti, Ahmet Torun çizdi.

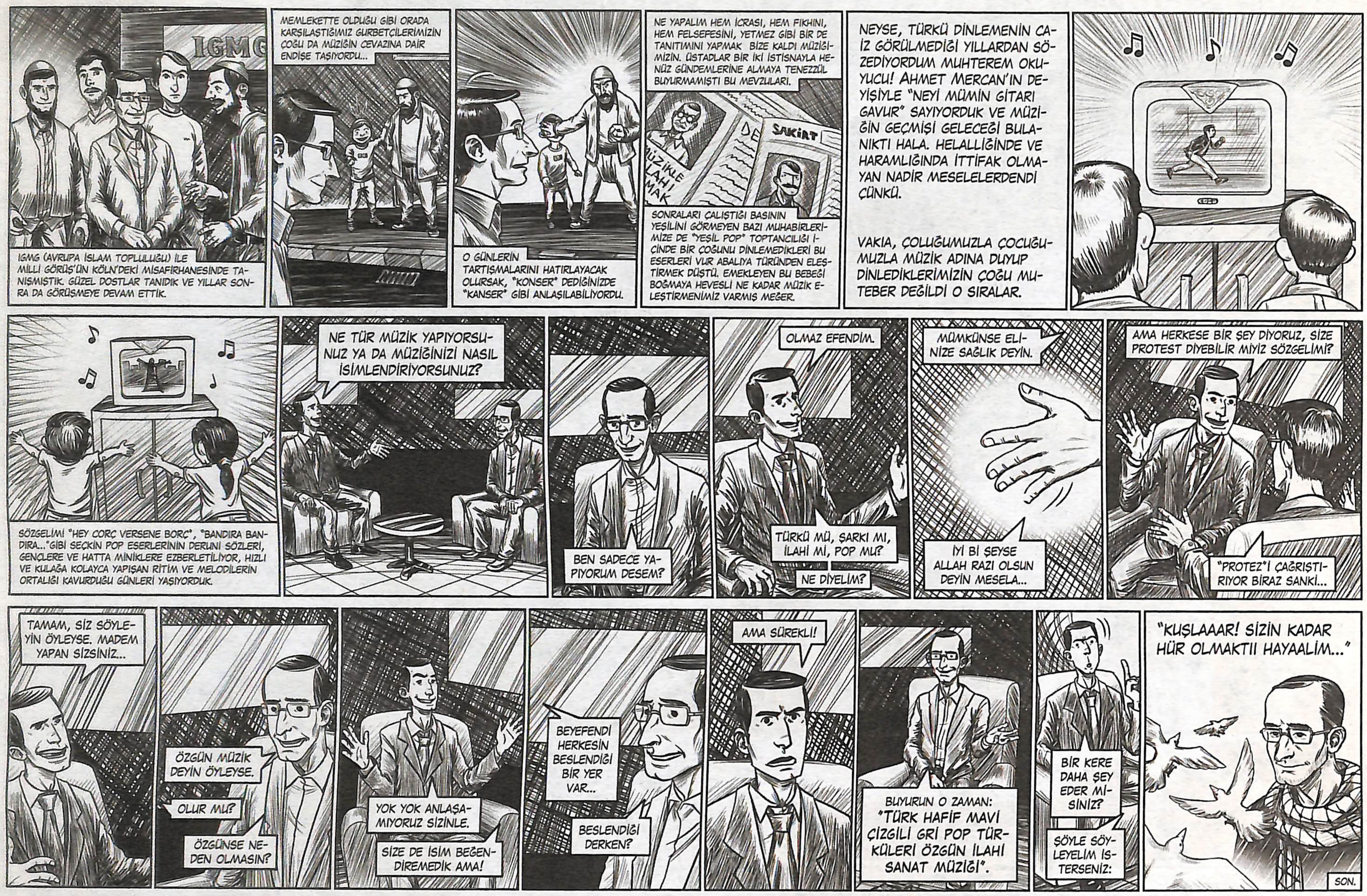

Mektûbât-ı Zuhûrî

Zuhurberk Silikhayta

Şems-i Osmâniyânın ufûlünden beru memâlik-i şâhânenüzde acîb şeyler olmakdadur. Kulunuz kangı birini ta'dâd idem, kangı birini söyleyem bilemem. Müsâade-yi şâhânenüze binâen, büyük bir fitne koparan bir hâdiseden zât-ı âlinizi haberdâr itmek dilerüm.

Tebâ'anuzdan bir bölügü "devlet benüm, iktidâr benüm, güç benüm" diyu horozlanmakdadur. Evvelemirde ma'ârif-i Osmâniyâna talib olub da bir hayli fa'âliyetde bulunan bu bölük, imdi devlet-i aliyyenün ma'ârifiyle iktifâ itmeyüb beher sahâya nüfûz itmekde ve dahı "benüm irâdeme muvâfık amel oluna" deme had bilmezligini izhâr itmekdedür.

Kendülerüni cemâ'at yâhud ehl-i hizmet diyu tesmiye iden bu bölüge dimek isterim ki:

Bre siz cemaatsüz de biz yusufçuk sürüsü miyüz? Bre siz ehl-i hizmetsüz de biz ehl-i şekâvet miyüz? Bu ne hadnâşinalıkdur, bu ne gendün bilmezlükdür, bu ne fitnecûlukdur?

Ma'ârifden mâ'adâ her türlü işle de iştigâl itmekde olan bu bölüge epeyidir mâverâü'l-bahrden emir ve komuta idilmekde oldugu da kamu ehl-i islâmın ma'lûmudur.

Dershâne didikleri dükkânlarında körpe kuzucuklar memleketin her bir yerinden devşirilüb taallüm itdirilmekde lâkin taallümleri irfândan âzâde olmakdadur.

O anlı şanlı, her biri birer kân-ı irfân, birer nümûne-i allâmiyân olan müderris efendiler nirde, siz gibi ilmi kendüden menkûl, irfânı kasîr, edebden bî-behre muallim müsveddeleri nirde? Pes imdi karşusunda tilmizleri duhân çeken ådeme müderris mi dirler? Tilmizleri kendülerine "Naber lan hoca" diyu hitâb etdikde asâletini izhâr idemeyen pısırıklara, saat başı akçe hesabı iden muhterislere muallim mi dirler? Ya o yavrucukları yarış atına çeviren, onlar koşdukça kîseleri şişen âdemlerin dükkânlarına dershâne mi dirler?

Anınçün, bu dershnâne nâm dükkânlarun an karîbü'z-zamân lagvı ve der'akab ecdâd yâdigârı medreselerin ihyâsı îcâb ider. Bu dükkânlar derde devâ olmakdan da berîdür. Talebe tahsîl içün gelür ammâ asıl tahsîli muallimler ve dahı idâreciler iderler. Onların itdikleri akçe tahsîlinden mâadâ bir nesne degildür. Koca şâir dimişdür ki;

Turfe dükkân-ı hikemdür bu kuhen tâk-ı felek

Ne ararsan bulunur derde devâdan gayrı

Hâtır-ı şâhânenize getiriniz ki hünkârum, bir demler cedd-i emcedinüz bu mübârek mekânlarda kesb-i ilm gayretiyle, hendeseden, cebirden mâadâ şi'r ü inşâ, belâgat, hüsn-i hat ve dahı mûsikî de meşk iderlerdi de, tilmizân onlarun karşusında dut yemiş bülbül kesilür yâhud evin vazosunu kırmış kedi gibi mahcûb ve müteessir dururlar idi. Şâir-i merhûmun didigi gibi;

Hani ol gül gülerek geldügi demler şimdi

Ağlarum hâtıra geldükce gülüşdüklerimiz

Pes imdi "lagv itdirmezük ha" diyu feverân idenlerün kangısı bir beyit olsun diyebilür, kangısı çil çil akçeler saymadıkca bir harf olsun taallüm itdirürler?

Bu bölük bir de, "Biz size arka çıkdıkdı, imdi vefâ zamânıdur" diyu memleket ricâlini tazyîke cür'et iderler. Bre siz kimsinüz, biz kimüz? Arka çıkdınızsa ehl-i islâm nâmına çıkmadınız mı? Borç verdiniz de onun iâdesini mi istersüz? Bu ne menem bir menfaatperestlikdür? Menfâatinüze dokundukda nasıl da sağdan soldan sadmelere râci' olursuz. Bre günahdur, bre ayıpdur, bre gayretullaha dokunur!

Hünkârum!

Kendözünüzi bahtiyâr addediniz ki, bu kepâzelikleri müşâhede itmedinüz. Siz henüz Âl-i Osmân'un kudretlü vakt-i eşrefindesinüz. Lâkin kulunuz tayy-i zamân ile bu devr-i nâ-mes'ûda yetişdi de, gördügüne göreceğine bin pişmân oldı.

Pes imdi fetvâ-yı şerîfiniz sadır olsa da bu menfâatperestleri üçer beşer yola getürsem diyu intizâr itmekdeyüm. Fermân efendimizündür...

Kel Satıcı
Bu öyküyü Usta yazar Rasim Özdenören'in İmkansız Öyküler isimli eserinden Furkan Payas çizdi.
En az üçyüz yaşında gösteriyordu...
Yüzü milyonlarca kırışığın altında gizlenmişti: bu kırışıklar bu yüzde bir maske gibi duruyordu.
Kel satıcı ile çolak sokak berberinin sokaktaki tezgâhları yan yanaydı. ...
Komşuluklarını başlatanın kel satıcı mı, yoksa çolak berber mi olduğunu öğrene-meyeceğiz.
Bu, aralarında yaş farkı olmayan iki kardeşin birbirini ezelden beri tanıyor olmasına benzer bir durum.
Söylentiye göre kel satıcının kimsesi yokmuş...
"Ben üçyüz yaşıma kadar kimseden ilgi görmedim ve beklemedim, bundan sonra hiç beklemem" diyormuş...
Kel satıcının yüzüne vakur ve mustarip bir ifade kazınmıştır. Yüzündeki bu kırışık maske, bu yüzde, onun gençlik zamanında da kazılı dururmuş...
Kel satıcı bu fani dünyada her şeyle ilgilenmiş de, şimdi bir bu satıcılık işi kalmış, işte şimdi de, bunu kotarmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Şu son üçyüz yıl içinde dünyada olup bitenlerin hepsini ondan öğrenmek mümkündür. Istırap bakımından Schopenhauer'ın yüzünden hiç de geri kalmayan bu yüz, en az onunki kadar da entelektüel çizgilere yuva olmuştur...
...Ondan bir şey satın alırken, kısık gözlerinin nereye baktığı asla anlaşılmaz ve bu yüzden kimilerine göre bu adamın gözleri görmezmiş de, görür gibi yaparmış...
... görür gibi yaptığında da gören göz ne yaparsa onu yaparmış! Diyeceğim o ki, kel satıcının gözü hem görürmüş, hem görmezmiş. Ortada tartışılmayacak bir husus varsa, o da, kel satıcı ile çolak berberin müthiş bir dostluk kurmuş olmalarıydı. Kel satıcının o gün anlattıkları çolak berberi çıldırtmıştı.
"Düşünebiliyor musun?" diye söz başlamıştı kel satıcı:
"O gün sen, telin üstüne iskemleni kurmuş, seni seyretmeye gelmiş gönüllü müşterilerini tıraş ederken, ben de sana aşağıda piyano çalıyorum, zurna üflüyorum. Bütün kent ayaklanmış vaziyette.
Senin cambaz telininin üstünde icra ettiğin tıraş marifetini görmeye gelenler, benim zurnamdan çıkan nağmelerle mest oluyor. O gün bizi görenler mağriplerin ve maşrıkların rabbine yemin ederek diyecekler ki, biz bu ikiliden daha marifetli kimseye rastlamadık bu yeryüzünde. Tuhaf, deli, çılgın günler olacak. Oraya gelenler, orada bizi seyredenler bize âşık olacak.
Kel satıcı bitmez tükenmez bir coşkuyla masalını anlatıyordu. Çolak berber kendinden geçmiş onu dinliyor, ağzı kulaklarına varıyordu.
Öyle ki, bir süre sonra, seyircilerin arasında, telin üstündeki iskemleye oturup tıraş olmayan bir tek kişi bile kalmamıştı.
İşte birden.. o son seyircinin, yani çolak berberin son müşterisinin yüzü sabunlanmış ve yüzün üstünde usturanın gezinme sırası gelmişken, kel satıcı zurnasını üflemeyi birden kesti.
Kel satıcının gözleri fırlamışçasına telin üstündeki çolak berbere bakıyordu. Nefesi birden kesilmişti. Çolak berber neler olduğunu anlamak için aşağıya baktı.
İki arkadaşın bakışları o anda karşı karşıya geldi. Çolak berber, kel satıcının gözleri
uğramış kendine baktığını gördü, kel satıcı zurnasını elinde tutuyordu. Ama onu üflemiyordu. Çolak berber durumu anladı, kel satıcının aklına kundura cilası fabrikası gelmişti.
Çolak berber: "Ah!" diye inledi. İşte o anda iskemlesi kaydı, yüzü sabun köpüğü içindeki müşterisiyle birlikte aşağı doğru düşmeye başladı.
Kel satıcı düşmeyi durdurmak için zurnasını yeniden üflüyor, ötekiler düşüyor ve bu oyun böylece sonsuzca sürüp gidiyordu.
Ne birinin düşmesi son buluyordu, ne ötekinin zurnasını üflemesi: biri zurnasını üfledikçe öteki düşüyor, öteki düştükçe kel satıcı da, anadan doğma bir zurna virtüözüymüşçesine zurnasını öttürüyordu.

karton Pierré

TAKİP EDİLMEM PARANOYAMI ENGELLEMEZ

Alman vezir-i azamı Merkel yengemizi bile takip eden bir çağda yaşıyoruz. Peki, benim neyim eksik. O Alman veziri ise ben de Türk Karton Piyer'iyim değil mi? Hayatında hiç dersaneye gitmeden hatta çalışmadan üniversite kazanmış bir insanım neticede. Lise son sınıftayken merhum babam Mukavva Piyer'e dedim ki "Bütün arkdaşlar dersaneye gidiyor. Ben ne yapacağım?" Babacığım yüreğimi ferahlattı. "Sen önce okulunu bitir. Bir koltukta iki karpuz olmaz. Sonra seni dersaneye gönderirim." Ben öyle bir ferahlamışım ki sınava hiç çalışmadım. Sonra ferah ferah sınava girdim. Nasılsa o sene sınavı kaybetsem bile olurdu. Sonra sonuç kağıdı beni tekzip etti ve üniversiteyi kazandım. Hazır kazanılmış sınav varken zorlamağa gerek görmeyip ben de gidip kaydoldum. Neyse bu yazının konusu bir başarı hikayesi değil. Başarı hikayesi olsa da sınavı nasıl kazandığıma dair bir ipucum yok. Kitap okumayı çok seviyordum. Okuduğum kitaplardan soru geldi filan diyebilirim en fazla.

Mesele takip edilme/dinlenme tutkum. Ben ki her telefonu "Beni rahatta dinleyiniz." komutuyla açan bir Karton Piyer'im. Yüce akıl ve fikirlerimi maillerimin, telefon konuşmalarımın arasına sıkıştırarak ilgili mecralara ulaştırma fırsatını tepme lüksüm olamaz. Telefon ve internet mesajlarımın hedef kitleye olası bir köşe yazımdan daha çabuk ulaşacağını varsayıyorum. Ayrıca Karton Piyer Köşe yazarımız olsun ona yalı verelim diyen bir medya türü henüz icad edilmedi. (Cafcaf sayesinde şimdiye dek 12 yalı aldığımı açıklamamama zannediyorum ki gerek yok.)

Telefonla dinlenme misaim ise şöyle gerçekleşiyor. Mesela değerli zevcem beni arayıp ekmek, süt, patates lazım dese ben cevaben Avrupa Birliği'nin geleceği hakkındaki yüce fikirlerimi anlatırım. FED'in genişleme stratejisinin devam edip etmemesi hakkındaki akıl almaz düşüncelerimi araya katık ederim. Arjantin arıcılığının sorunlarını da ihmal etmem. Eşim bu yüce fikirlerime karşı bağışıklık kazandığı için siparişini verince telefonu açık konumda bir yere bırakır ve yedi buçuk dakika sonra telefonu tekrar alıp bana "Allah'a emanet ol!" der ve kapatır. Bu aramızda zımni bir anlaşmaya dayanır. İki taraf da maksadına ulaşır. Yani evin ihtiyaçları petrol türevi bir poşetin içinde eve ulaşır, beni dinleyen super güç ise yüce fikirlerimi öğrenir. Ben bir oturuşta tek konuda fikir beyan etmekle yetinmeyen bir Karton Piyer'im neticede.

Bu yazıyı yazma sebebim ise bir başka. Eşim bu akşam eve gelirken almam gerekenleri arayıp bildirdi ama ben unuttum. Acaba beni dinleyen global istihbarat teşkilatındaki arkadaşlar ses kaydını veya yazılı halini bana ulaştırır mı? Ya şimdi eksik bir şeyle eve gidersem yüce fikirlerimi geliştirdiğim kıymetli kafama yediğim oklava darbeleri ile gri beyin hücrelerim zarar görebilir. Beni dersane masrafından kurtaran beyin hücrelerim bana bir müddet daha lazım. Dünyanın birlik ve beraberliğe ihtiyaç duyduğu şu kritik dönemde gri Karton Piyer hücrelerinin zarar görmesi global dengeleri geri dönmez biçimde sarsabilir.

Ey global istihbarat teşkilatı abileri. Onca aklımı fikrimi paylaştım sizinle. Siz de bana koltuk çıkın artık. Eve ne lazımdı? Bir söyleseniz ne olurdu sanki? Altı üstü üç beç kalemlik bir alışveriş listesi. Elinize yapışmaz ya.

BÜLENT AKYÜREK

DÖVME ÇÖZÜMSÜZ PİŞMANLIKTIR

"Dövme yapılan boya aslında derinin altına zerkedildiği için abdest almanızda sakınca yoktur!" "Efendim olur mu öyle şey, tabi ki dövme yapan bir insan abdest alamaz hatta hayatı boyunca cenabet gezer." tartışmalarını hepimiz duymuş olsak da müsadenizle ben bu meseleye farklı pencerelerden bakmak ve gelecekte başımıza gelebilecek tehlikelerden bahsetmek istiyorum…

Dövme; cahiliye devrinde insanların kavmini, kabilesini, sülalesini, aşiretini, sülalesini, sınıf farkını belirten bir nevi logoydu. İslâm geldikten sonra; insanların, soy, sop, sınıf farkı, ırkı ile övünmesi yasaklandı. Onlar birbirlerini "Alınlarındaki secde izi"nden tanıyacaklardı. Beden bizim vitrinimiz, tabelamız değildir, sahibi vardır. Beden; insanlara emanettir. Ruh, sahibine giderken beden kendisine yapılan zulümlerden davacı olacak. Örneğin; elinle, dilinle, ayağınla, gözünle işlediğin suçlara karşı uzuvlarımız bizi Allah'a şikâyet edecekler.

Eski Hıristiyan hacılar da Kudüs'e giderken hacı olduklarını gösteren dövmeler yaptırıyorlardı. Sigarayı haram etmekte gecikmeyen âlimlerimiz dövmenin; haram mı, günah mı, mübâh mı olduğuna karar veremiyorlar maalesef… Günümüzde bazı histerik; dikkat çekmek isteyen, aşağılık kompleksi olan gençler dövme yaptırarak var olmaya çalışıyorlar. Gizli bölgelerine yaptırdıkları dövmeleri görmek için de çapkınlıklarını ilerletmek zorundalar. Bir defasında Yüksel Caddesi'nde iki gencin konuşmalarını istemeden duymuştum: "Eğer senden istediğim şeyleri yaparsan oradaki dövmemi gösterebilirim sana…" Oğlanın "Hadi ya!" diyerek son sürat koşup gittiğini hatırlıyorum… Geçici dövmenin tövbesi mümkün olabilir ama kalıcı dövme büyük hata. Gençler âşık oldukları ilk kızla evleneceklerine inanıp bedenlerine sevdikleri kızın ismini kazıtıyorlar. Oysa hayat büyük bir maratondur. Herkes ilk sevdiğiyle evlenseydi, oh hooo... İşte o kızın ismini kazıttığınız yer var ya? Eşiniz tarafından cehenneme çevrilecek, ömür boyu mutlu olamayacaksınız…

Beden öyle bir emanettir ki, dövmeyle "Allah" bile yazamazsınız. Dövmeyle yazılmış Allah, put olur! Koluna "Mustafa Kemal Atatürk" yazdıran arkadaşlar görüyorum, keşke yazdırmadan evvel biraz düşünselerdi. Büyük bir toplumsal kaosta, fikir değişikliğinde ne yapacaklar? Ya da insanoğlu gençken sevdikleri şeyleri orta yaşlarda sevmeyebilir. Gençken sanat müziği, türkü sevmeyen gençler yaşlanınca sanat müziğinden başka şey dinlemiyorlar, buna ne demeli… Örneğin ben, birkaç yıl öncesine kadar ateisttim. An geldi, hidayet nasip oldu bütün geçmişimi rafa kaldırdım, sevdiğim şeylerden utandım. Düşünün ki o yıllardan kalma bir dövme vücudumda kalsaydı ben ne yapardım?

İnsan gelişir, sinirlenir, üzülür ve inançları değişebilir. Bu yüzden "Allah" yazdırsanız bile bir gün ateist olmayacağınız ne malum? Dinden çıkmayacağınız garanti mi? Bu garantiyi verdiyseniz, ahiretteki mahkeme niye var?

Kıymetli kardeşlerim; korkunç düşünceler geliyor aklıma… Mesela bir zaman sonra bankalar alnına dövmeyle reklam alan insanlara para vereceğini açıklarsa ne yaparız. Örneğin şu kadar para alacaksın, alnına banka reklamı yazacağız, otuz yıl böyle gezeceksin derlerse ne yaparız? Korkunç değil mi? İnanın bu iş abartılırsa dediğim şeyler gelecek başımıza… Kapitalistler böyle fırsatları kaçırmaz, benden söylemesi…

Dövme; Çözümsüz Pişmanlık'tır. Bir kez yapılınca yapışıyor. O acı ve pişmanlıkla yaşamak zorunda kalıyoruz. Yapmayın, etmeyin, kendi eliniz ve paranızla bedeninizi dövmeyin. Kendini, bedenini Allah'ın yarattığı en güzel tablo olarak gören, onu kirletmez, emanetini saklar, Allah'a iade eder.

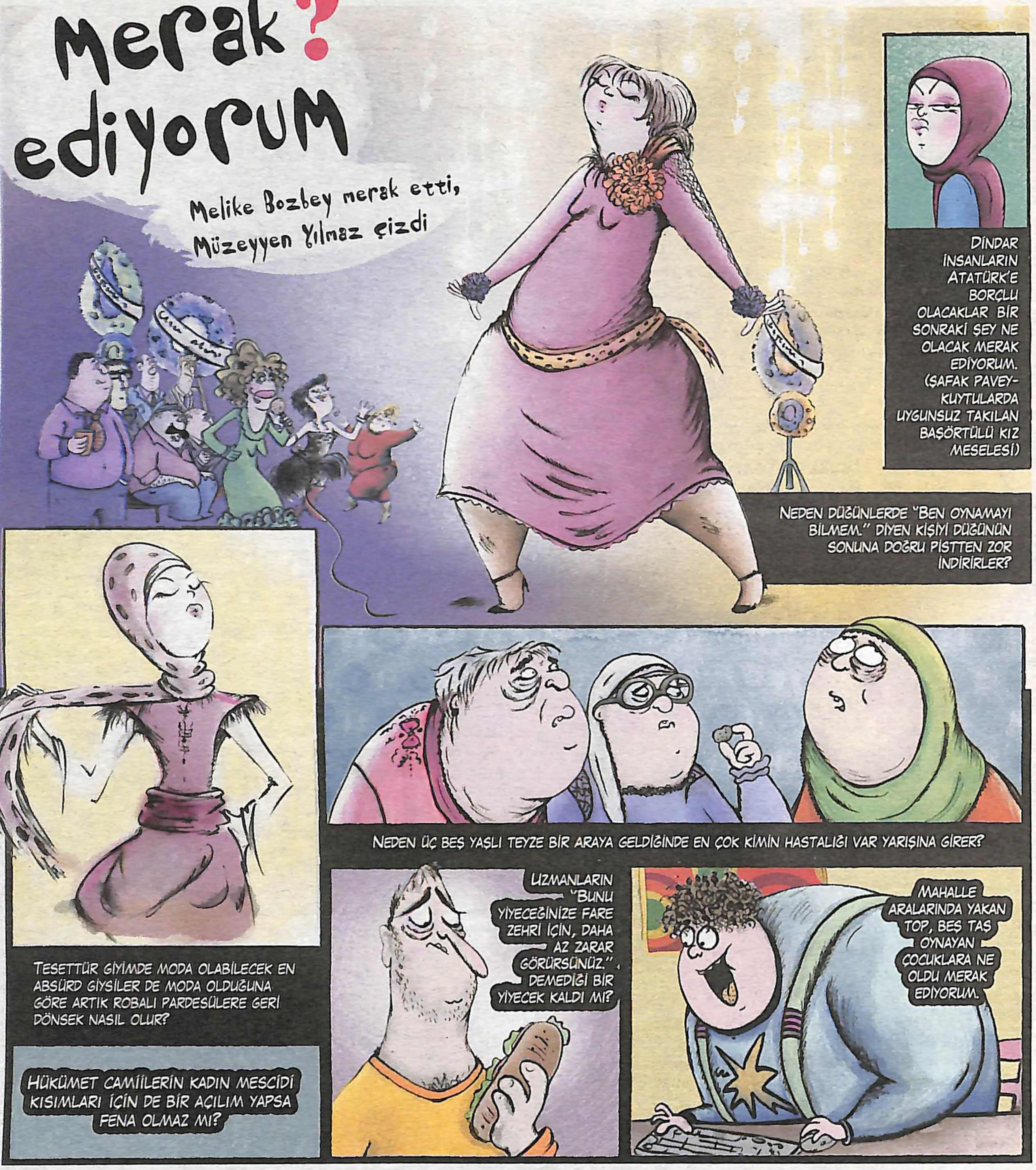

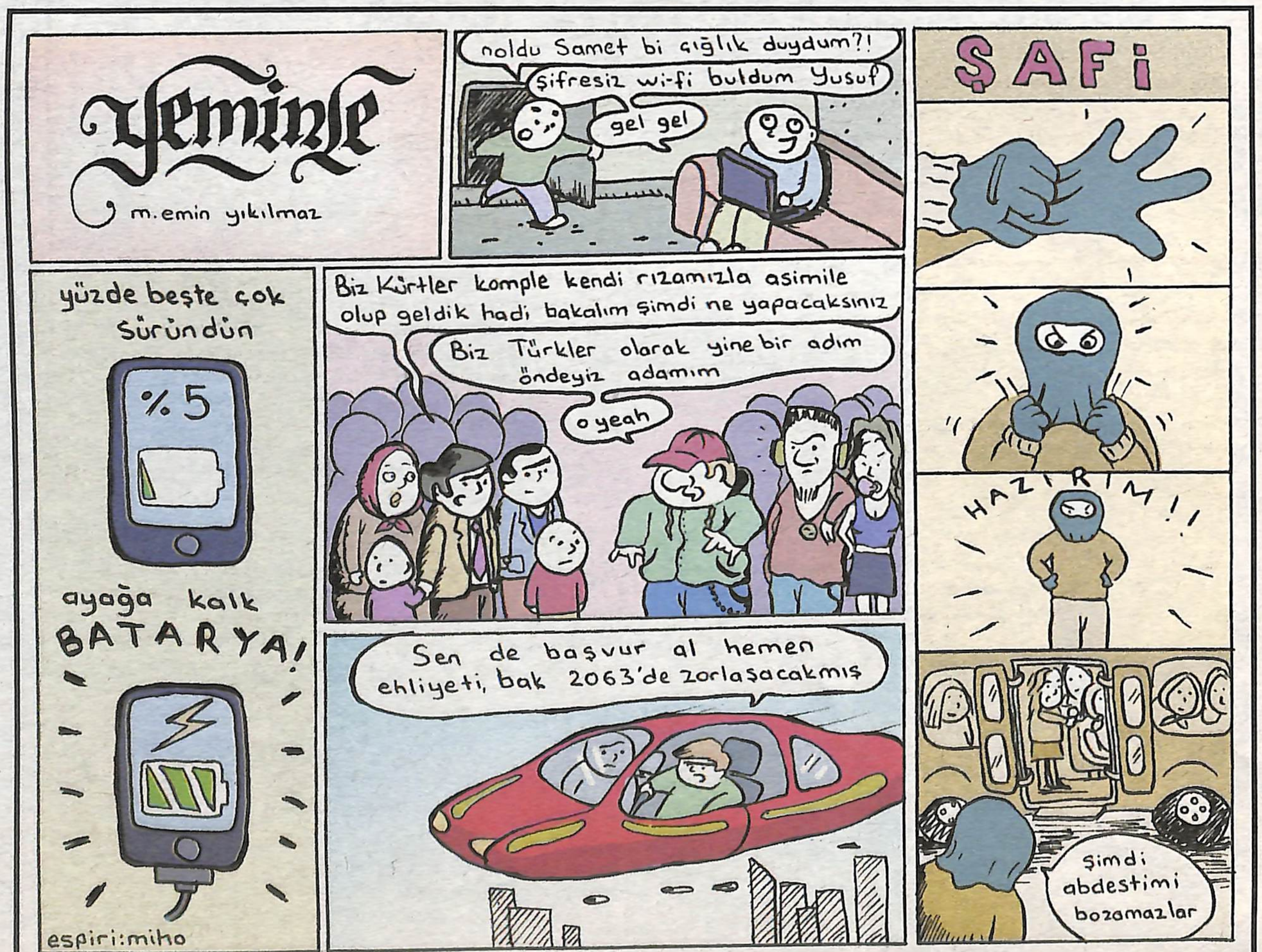

karton Pierre

TAKİP EDİLMEM PARANOYAMI ENGELLEMEZ

Alman vezir-i azamı Merkel yengemizi bile takip eden bir çağda yaşıyoruz. Peki, benim neyim eksik. O Alman veziri ise ben de Türk Karton Piyer'iyim değil mi? Hayatında hiç dersaneye gitmeden hatta çalışmadan üniversite kazanmış bir insanım neticede. Lise son sınıftayken merhum babam Mukavva Piyer'e dedim ki "Bütün arkdaşlar dersaneye gidiyor. Ben ne yapacağım?" Babacığım yüreğimi ferahlattı. "Sen önce okulunu bitir. Bir koltukta iki karpuz olmaz. Sonra seni dersaneye gönderirim." Ben öyle bir ferahlamışım ki sınava hiç çalışmadım. Sonra ferah ferah sınava girdim. Nasılsa o sene sınavı kaybetsem bile olurdu. Sonra sonuç kağıdı beni tekzip etti ve üniversiteyi kazandım. Hazır kazanılmış sınav varken zorlamağa gerek görmeyip ben de gidip kaydoldum. Neyse bu yazının konusu bir başarı hikayesi değil. Başarı hikayesi olsa da sınavı nasıl kazandığıma dair bir ipucum yok. Kitap okumayı çok seviyordum. Okuduğum kitaplardan soru geldi filan diyebilirim en fazla.

Mesele takip edilme/dinlenme tutkum. Ben ki her telefonu "Beni rahatta dinleyiniz." komutuyla açan bir Karton Piyer'im. Yüce akıl ve fikirlerimi maillerimin, telefon konuşmalarımın arasına sıkıştırarak ilgili mecralara ulaştırma fırsatını tepme lüksüm olamaz. Telefon ve internet mesajlarımın hedef kitleye olası bir köşe yazımdan daha çabuk ulaşacağını varsayıyorum. Ayrıca Karton Piyer Köşe yazarımız olsun ona yalı verelim diyen bir medya türü henüz icad edilmedi. (Cafcaf sayesinde şimdiye dek 12 yalı aldığımı açıklamamamama zannediyorum ki gerek yok.)

Telefonla dinlenme misaim ise şöyle gerçekleşiyor. Mesela değerli zevcem beni arayıp ekmek, süt, patates lazım dese ben cevaben Avrupa Birliği'nin geleceği hakkındaki yüce fikirlerimi anlatırım. FED'in genişleme stratejisinin devam edip etmemesi hakkındaki akıl almaz düşüncelerimi araya katık ederim. Arjantin arıcılığının sorunlarını da ihmal etmem. Eşim bu yüce fikirlerime karşı bağışıklık kazandığı için siparişini verince telefonu açık konumda bir yere bırakır ve yedi buçuk dakika sonra telefonu tekrar alıp bana "Allah'a emanet ol!" der ve kapatır. Bu aramızda zımni bir anlaşmaya dayanır. İki taraf da maksadına ulaşır. Yani evin ihtiyaçları petrol türevi bir poşetin içinde eve ulaşır, beni dinleyen super güç ise yüce fikirlerimi öğrenir. Ben bir oturuşta tek konuda fikir beyan etmekle yetinmeyen bir Karton Piyer'im neticede.

Bu yazıyı yazma sebebim ise bir başka. Eşim bu akşam eve gelirken almam gerekenleri arayıp bildirdi ama ben unuttum. Acaba beni dinleyen global istihbarat teşkilatındaki arkadaşlar ses kaydını veya yazılı halini bana ulaştırır mı? Ya şimdi eksik bir şeyle eve gidersem yüce fikirlerimi geliştirdiğim kıymetli kafama yediğim oklava darbeleri ile gri beyin hücrelerim zarar görebilir. Beni dersane masrafından kurtaran beyin hücrelerim bana bir müddet daha lazım. Dünyanın birlik ve beraberliğe ihtiyaç duyduğu şu kritik dönemde gri Karton Piyer hücrelerinin zarar görmesi global dengeleri geri dönmez biçimde sarsabilir.

Ey global istihbarat teşkilatı abileri. Onca aklımı fikrimi paylaştım sizinle. Siz de bana koltuk çıkın artık. Eve ne lazımdı? Bir söyleseniz ne olurdu sanki? Altı üstü üç beç kalemlik bir alışveriş listesi. Elinize yapışmaz ya.

HUZUR SOKAĞI

TURGUT YILMAZ

MÜELLEFE-i KULUB

Çok sevgili Cafcaf dershanesi öğrencileri. Biliyorsunuz ki dershaneler olarak büyük bir tehlike atlattık. Mizahımızla baş edemeyen muktedirler dershanemizi kapatarak siz mizahçı aday adaylarının başını küçükken ezmek istediler. Gel gör ki çok daha yüce bir camia bu mizaha darbe girişimini üzerine alındı. Aslında kimsenin, sadece ve sadece Allah rızası için hizmet verilen cemaate ait o kutsal ilim yuvalarını tartışma terbiyesizliğine kalkışmaya niyeti yoktu, mizah düşmanlığı gözlerini karartmış olmasaydı... Kurunun yanında yaş da yanıyor hocam, n'apalım... Neyse ki lobi faaliyetlerimiz sonucunda özel üniversiteye dönüştürülmeden önce bir yıl daha vakit kazandık. Şimdi bu süre zarfında amatör karikatürlerinizi benacemidegilim@cafcafdergisi.com'a gönderin, uzman belletmenlerimizle sizi kısa sürede meslek sahibi yapalım. Yoksa bu yaşta evlenmek zorunda kalacaksınız yani. Ya da siz anca dağa çıkarsınız kıro olduğunuz için. Ha, ben beklerim, üniversite olunca gelir orada ders alırım hem kantinde çay olur falan diyorsanız şunu bilin ki özel üniversitemizin kantininde bir fincan çay beş lira olacak. Unutmayın: benacemidegilim@cafcafdergisi.com

Şenol Yıldırım

Darth Vader yaşasaydı, kendisiyle ilgili bıkmadan usanmadan karikatür çizen yüzlerce çizerin kolunu bacağını ışın kılıcıyla kesmenin o kadar da kolay olmadığını, bu ülkede öyle aklına esti mi kolay kolay eşkiyalık yapamayacağını, adam yaralamanın, öldürmeye teşebbüs etmenin ağır cezalarını, ülkemizdeki hapishane şartlarını, maphusa düşenin bağlama çalması klişelerini ona güzelce anlatır, bir derdi varsa IP adreslerinden bu karikatürcüleri bulup kendilerine dava açmasını salık verirdik. Ayrıca Darth Vader da olsa ölmüş adamın arkasından konuşmak sosyal medyada linç sebebi, kırkı çıkmış klişenin peşine düşmek de Cafcaf'ta "ya böyle yapmasanız arkadaşlar" deme sebebidir.

Bihter Cansu Demir

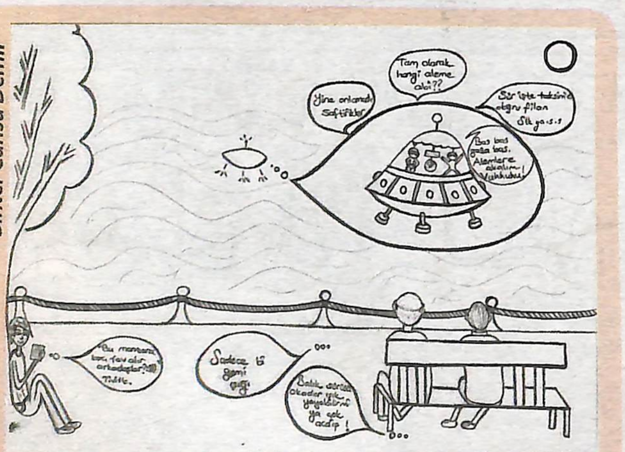

Gönderilen karikatürlere yaptığım birbirinden faydalı ve yapıcı eleştirilerimi milyonların istifadesine sunduğum vehmine dalmıştı ki kalbim, kendisi de sizlerle aynı amatörlük yollarından geçmiş değerli arkadaşım Yavuz Girgin'in uyarısıyla kendime geldim: "Yusuf Abi uyan, kimse bu yazdıklarını okumuyor, adam karikatürü yayınlanmış mı ona bakar." Hmm, o kadar mantıklı ki, "ulan o kadar anlatıyorum hala aynı hataları yapıyo keratalar"dan, "kırk kere dedim kurşunkalemle iş göndermeyin, baskıda kötü çıkıyor"a, "ya ben geçen sayı demedim mi balonları bu kadar küçük yazmayın, karikatür küçülünce hiç okunmaz"dan "bir karikatürün bir tane esprisi olsun, aynı karede kırk espri adamı yoruyor dedik o kadar ama niye hala böyle iş geliyor"a kadar kainattaki birçok bilinmezi açıklıyor.

Ahmet Avcı

Karikatür öğrenirken, hatta öğrendikten sonra karikatür çizerken bile en çok eksikliğini çekeceğiniz, belki sizde eksik olduğunu da farkedemeyeceğiniz şey sabırdır sevgili karikatür sevdalıları. Benimse karikatür öğretirken, hatta öğrettikten sonra bile en çok içimi acıtan şey, gelecek vaad eden, bu işi öğrenmeye vakit ve emek harcamış zeki ve yetenekli arkadaşların bir gün ortadan kayboluvermesi. Geçen gün eski mailleri karıştırırken belki sıkıntıya, belki sabırsızlığa, belki de hayattaki karikatürden daha önemli şeylerin çağrısına teslim olan sevgili Ahmet'in bazı karikatürlerine rastladım. Bu vesileyle hem kendisine "amatörlük karikatürcünün anayurdudur, vatanına dön" diyorum, hem de Ahmet'in bu eski karikatürünü misal vererek dikkatinizi çekmek istediğim konuya giriyorum: Yalnızlıktan mutasyon geçiren Arşiv Müdürü Veysel Bey'in Aşırı Acıklı Hikayesi'nde yönetmenimizin dekor konusunda neden bu kadar cimri davrandığını anlayamıyoruz. Üstelik bu piyasada kostüm ve dekor maliyetleri, figuran yevmiyeleri hatta başrol oyuncularının kaşeleri bile çok düşüktür. Kah Yeni Zelanda'nın yemyeşil tepelerinde, kah milyon dolarlık dijital Mordor ülkesinde geçen Yüzükler'in Efendisi'ni de, yere tebeşirle çizilmiş krokilerden oluşan mekanları dışında bir numarası olmayan Dogville'i de aynı bütçeyle çizebilirsiniz. Bu Veysel Bey'in odası da bir arşiv odasıysa eğer, sağda solda kağıt yığınları, tozlu dosya rafları, "yangında en son bakılacak" etiketli metal dolaplar falan görmeliydik. Böyle de çizsen aynı para, öyle de çizsen aynı para. Hazır para harcamanız gerekmiyorken bol keseden sallayın.

Koray Şekeroğlu

- Türkiye'de mizah yapmanın zorlukları nelerdir sayın çizer?
- Efendim zaten ülke olarak yaşadıklarımız bir karikatürü aratmıyor, eee biz mizahçılara da malzeme kalmıyor. Siyasilerimiz falan... (Gülüşmeler)
- Evet, gerçekten çok gerzekçe bir cevap verdiniz beyefendi. En sona parantez içinde eklediğiniz şeyin de pek etkisi olmadı maalesef. Daha iyisini hak eden okurlarımız için size bir şans daha veriyorum: Bu söylediklerinizin konumuzla alakası nedir?
- Şöyle ki, eğer bir şeyin karikatür dışında bir ortamda gerçekleşme ihtimali varsa o durum, o mecranın konusudur. Bir fıkra, anlatıldığı sürece komiktir, karikatür olarak çizdiğinizde aynı etkide olmayacaktır. Şiiri, şiirin kendisiyle dalga geçiyor olmadığınız sürece karikatürize edemezsiniz. Sinema sinemada izlenir. Bu karikatürde konu edilen "Geveze Şirin'in gevezeliğinden dolayı başına gelenler" de Şirinler'le aynı naiflikte işlendiği sürece kendisine ancak o çizgi filmin içinde yer bulabilir. Şirinler'i severek izleyen küçük çocuklardan farklı bir gruba hitap etmek istiyorsanız, Şirinler esprisi bulurken o dünyanın bir adım dışına çıkıp espri yolculuğunuza oradan başlamanız gerekiyor karikatürcü şirinler.

ULVİCE

VLVİ ALACAKAPTAN

BEN DELİYİM!

Ceco yani Genco Dostlar Tiyatrosunu kapattığını söylemiş, işsisiz ve Lokavta uğradığımızın farkında da değiliz. O sıra Cüneyt Türel Ayakbacak Fabrikası'nda bana hemi de başrol teklif etti: 1.Vatandaş. Eh provaya da Yıldız Mühendislik'in önünden alıp götürüyor beni, karşıya Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'ne Ancak kadro epeyi yetersiz. Cüneyt zavallım hem Marksizm öğretmeye hem de kalabalık oyunu kotarmaya çalışıyor fakat Deve Hendek denklemi geçerli. Bir de bana tepki var tabii. Bu kim oluyor, "Darülbedayi'de bu başrolü oynayacak kimse yok mu" havalarında kadro.

Rahmetli Ersun Kazançel beni bir yana çekti. Yazıyla yapamam, ağır kekemeydi; ezberle idare ederdi:

-Ulviciğim sen yanlış yapıyorsun!

- Neyi Ersun Abi?

-Sen provalarda oyunda oynayacağın gibi oynuyorsun!

-E tabi ne yapacaktım?

-Öyle yapma tedbir alırlar...

-Ne tedbiri?

-Oyununu bozmak için diğer oyuncular önlem alır

Ha, ben sonra onlara kim olduğumu gösterdim ya, Ersun Abinin uyarısı yerindeydi.

Oyunda Delikanlı devrimci, sömürüye karşı çıkan bir genç olduğu için egemenler tarafından ağzı bağlanır ve dizleri üstünde çarmıha gerilir. Bizim yönetmenimiz onu sandalyeye oturttu, başından aşağı epeyi geniş bir penceresi olan bir çuval geçirdi. Bizim genç CHP gençlik kollarından devamlı Aksaygılar deyip duran, deneyimsiz bir oyuncuydu.

Gitti rapor aldı Sağlığı uzun süre sandalyede oturmaya müsait değildir diye. Ve yönetmen üstlendi Delikanlı rolünü.

Biz ceza almasını bekliyorduk; Genel Sanat Yönetmeni kadroya aldı.. Artık genç değil ve şu aralar emekli olmuş olması gerekiyor. İstanbul CHP'den Topuz Grubunun elindeydi Şehir Tiyatroları da.

Amcam CHP senatörü ve Genel Sekreter Yrd ancak Genel Merkez grubundan biliniyordu. Kadoya alınmamam bu nedenle GaripAmaTürkiye!

Ertesi yıl Gönüllü Çocuk Oyunları'nı kurduk. Brecht'in Beş Para Etmez oyunu oynanırken bir gurup İBBŞT (İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatrosu)nu bastı ve "Siz devrimci değilsiniz, bu oyunu oynamaya hakkınız yok" dediler. Oyun sahneden kalktı. Ben de Genel Sanat Yönetmeninin karşısına çıktım:

-Hayati bey beni kadroya alacak mısınız almayacak mısınız?

-Ulvi bey size layık kadrom yok

-Layık olmayandan başlayalım? (Bu olabilir kütüphaneci, itfaiyeci kadrosundan girip oyuncu olabilirsiniz)

-Yapamam, ben sizi yıllardır izliyorum. Kamuoyuna ne derim...

-Eyvallah o zaman!

Sonra 14 yıl geçti İBBŞT'nin Genel Sanat Yönetmenliği için adım geçtiğinde dedim ki:

"Ben yapamam, hani istemem yan cebime koyun da demiyorum. Benim becerebileceğim bir iş değil, ben deliyim; aptal değil!

cafcaf

Cafcaf Mizah Dergisi
Aylık Süreli Yerel Yayın
Yıl: 7 Sayı: 59 / Aralık 2013

Yeryüzü Doğal Sağlık Gıda Eğitim Kimya ve Yayıncılık İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti. adına
İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Faruk Günindi
Yayın Danışmanı
Asım Gültekin

Çizi İşleri Müdürü
Yusuf Kot
Grafik Tasarım
Bahadır Cevizci
Hukuk Danışmanı
Av. Ümida Dadaşbilge
Av. Cihad Gökdemir

Adres
Küplüce Mahallesi, Kervan Sokak, No:1/2 Üsküdar/İstanbul
Telefon
(0216) 474 23 73
Faks
(0216) 422 12 66

Baskı
Star Matbaacılık Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Dağıtım
Turkuvaz Dağıtım Pazarlama A.Ş.

Cafcaf Mizah Dergisi'nde yayınlanan karikatür, yazı, espri, ve karakterlerin tüm yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

www.cafcafdergisi.com

iletisim@cafcafdergisi.com
facebook.com/cafcafdergisi
twitter.com/cafcafdergisi
formspring.me/cafcaf

Cafcaf'ı çok arayıp zor bulduysanız onu sıkı sıkı tutun ve sakın ola bırakmayın. Ama bize bilgi vermeyi de ihmal etmeyin. iletisim@cafcafdergisi.com veya (0216) 474 23 73

kilavuz@cafcafdergisi.com